

THOREGON

24

Perry Rhodan 1823

Robert Feldhoff
VLÁDCI SNŮ

Přeložil Jiří Podbrdský
Do digitální podoby převedl Codiac

1.

„Tohle je prodavač duší, neboli vrak.“
„Rád bych ho zabil, ale nesmím.“

„A co když ti to dovolíme,
A-Gidecaji?“ „Nic to nezmění.“

„Smrt si žádá pouze definici. Jazyk
strukturuje skutečnost.“

„O čem to mluvíš?“

„O smrti.“

„Jste snad Galorňané?“

(Záznamy psychotaktických pohovo-
rů. Tajná služba A-Betchagy. Výběrové
řízení 11.A. 1.9.) „Nemáme místo,“
tvrdila bytost. Mluvila syčivým, ale
docela srozumitelným standardním goo,
které translátor převáděl do mé
mateřštiny.

„Co máme udělat?“ zeptal jsem se jí
klidně. „Znovu opustit lod?“

„To by mi vyhovovalo nejvíc.“

„Venku na nás čeká zabiják. Pro mě a
mého přítele by, to znamenalo smrt.

„Ukázal jsem nejprve na Reginalda
Bulla a pak na sebe.

„To je mi známo. Bylo mi to sděleno
velitelem.“

„A co vám ještě bylo sděleno?“

„Že mám tebe a tvého přítele dopravit
na palubu CHIIZ. My ale nemáme
jediné místo.“

Bytost měřila pouze jeden metr, ale
jako by se snažila svou důstojností vyp-
lnit celou přechodovou komoru. Její
hlava připomínala pozemskou vydru.
Měla ji útočně vysunutou vpřed. Oči
měly sytě rudou barvu. Zdálo, že jimi
nemůže pohybovat. Pokaždé když jsem

totiž udělal krok, otočila ke mně bytost celou hlavu.

Jako by vůbec neměla rty, zato z úst jí trčela trojklanná špice jazyka. V ústní dutině se třepetal sem tam nervózně jeho zbytek.

Působila na první pohled nesympatickým dojmem.

Pohlédl jsem směrem k Bullymu a poznal jsem na něm, že se mu hlavou honí totéž co mně. Měl však dost rozumu a mlčel. Lidské pojmy jako "hadovitý" se daly aplikovat na cizí bytost jen v omezené míře. Stejně zapeklité to bylo se sympatiemi a antipatiemi.

Nemohl jsem ani s jistotou tvrdit, že sekání jazykem vyjadřovalo nervozitu, možná bylo docela normální.

Hlava bytosti se kývala na úzkém krčku, který přecházel nepozorovaně ve stejně úzký trup. Ten byl jednoznačně hadí, pokrývaly ho modré šupiny a uprostřed z něj trčely tři paže. Dvě nožky byly dlouhé třicet centimetrů a byly zakončeny měkkými šedými šlapkami. Prsty nebylo vidět žádné, zřejmě nebyly v místním ekosystému zapotřebí. Náš život tedy závisel na blahovůli vzprímeného modrého hada s vydří hlavou.

Ten v té chvíli prohlásil: „Jmenuji se Buage. Řekli byste o mně nejspíš, že pracuji na palubě CHIIZ jako stevardka. Mám na starosti cestující. Pokud nastane nějaký problém, obraťte se na mě nebo na mé kolegy, prosím.“

Mimoděk jsem si vydechl úlevou a zeptal se Buage: „Znamená to tedy, že se můžeme nalodit?“

„Přirozeně. Kapitán vám to přece slíbil.“ Tázavě jsem pohlédl na Bullyho a ten mi odpověděl gestem, jež mělo značit: „*Tak dělej už, Perry!*“

„Rádi bychom věděli, co se bude dít dál?“ vyhrkl jsem. „Mohla bys nám o tom říct něco přesnějšího?“

„Ano. Nemáme místo,“ sykla záhadně hadí bytost. Vzápětí se prudce otočila, zmáčkla spínač ukrytý vedle jediných dveří v přechodové komoře a otevřela nám je. Spatřili jsme špatně osvětlenou chodbu. *S touhle rachotinou máme letět do vesmíru?* V duchu jsem se zděsil, když jsem viděl, v jaké stavu jsou stěny. Vzápětí jsem se utěšoval tím, že jsme přežili lety v ještě horších vracích.

Než jsem stačil něco říct, vyhupkala Buage dveřmi ven. Hned nato se přepážka opět zasunula.

„Co to bylo za zjevení?“ podivil se Bully.

„Buage,“ odpověděl jsem lakonicky. Pokusil jsem se stisknout spínač, ale nic se nestalo. „Ostatně, tlust'ochu, zdá se, že nás tu uvěznili.“

Ohnivě rudá raketa nesoucí jméno CHIIZ ožehla plameny svých pohonných jednotek povrch. Sníh .tál v okruhu několika set metrů, když se 260 metrů dlouhá kosmická loď katalpulovala k obloze.

Nechala pod sebou náhorní plošinu, město Gaalo a planetu Galorn. A snad také strážce Bazaltové nížiny, který nám byl ze záhadných důvodů v patách. Několikrát se pokusil nás zabít. Kdy-

bychom věděli proč, byli bychom s ním mohli promluvit, ale takhle to nebylo možné. Nezbylo nám než uprchnout do vesmíru.

Vyhlédl jsem ven okénkem ve stěně přechodové komory. Srdce PĚT jsem už nikde neviděl. Pozoroval jsem oslnivou oranžovou skvrnu... Patmě to byl *Drak* - zářivá díra v povrchu, o níž jsme nezískali žádné informace.

Nad mraky vládla sytá modř. Ta postupně tmavla, až nás pohltit temný vesmír s miliony zářivých bodů.

Bully si stoupl vedle mě a oba jsme tisk-li nosy k průzoru.

„To je tedy *Plantagoo*,“ zamumlal můj starý přítel. „Vypadá jako jakákoli jiná galaxie, co říkáš, Perry?“

„Mno...jen bych rád věděl, kde je Mléčná dráha,“ zašeptal jsem náhle tesklivě. Už tolikrát jsem ztroskotal někde v dáli, mnoho milionů světelných let od domova. Často trvalo spoustu let, než jsem našel cestu zpátky. Stále jsem se obával, že se jednou rozloučím se Zemí navždy a stane se z ní pro mě jen nepatrná světlá tečka, jedna z miliard, nijak se nelišící od ostatních.

Pohonné jednotky zavaly a raketa zrychlila.

„Impulzní pohon,“ prohlásil Reginald Bull odborně. Sklonil hlavu, zaposlouchal se, a pak se uchechtl a dodal: „Dovolil bych si tvrdit, Perry, že tohle je pěkně líná bedna šrotu ...zrychlení je prakticky nulové.“

Náhle sebou loď prudce trhla a na oka mžik vypadly absorbéry přítlaku. Na tak nepatrné zrychlení to byl dost silný otřes.

„Doufejme, že nezůstaneme viset v hyperprostoru,“ vyhrkl jsem ustaraně.

„V hyperprostoru? Snad si vážně nemyslíš, že mají metagrav?“

„Jak jinak, tlust'ochu.“

„Maximálně používají lineární konvertor. Je ale úplně fuk, jestli se vypaříme v lineárním prostoru nebo v hyperprostoru.“

„V lineárním prostoru se našinec nevypaří, ale prostě se rozpadne.“

„Dáš za to ruku do ohně?“

„To raději ne, Bully,“ uchechtl jsem se. Venku se nic nedělo, jen žluté Slunce Galornu se poněkud posunulo vůči ostatním souhvězdím. Byl to jediný bod, podle kterého se dala zjistit zvyšující se rychlost.

Čekali jsme a náš neklid rostl. Doufali jsme, že na nás Buage nezapomněla. Opravdu se domnívá, že bychom tady mohli strávit zbytek cesty? Když nám navíc ani neřekla, kam se vlastně letí?

Raketa se začala opět otřásat a kymáčet. „Hej, Perry! Snad nechtějí...“

Nedozvěděl jsem se, co mi chtěl tlust'och říct, protože jsme oba pocítili prudkou bodavou bolest a upadli jsme na zem. Na okamžik jsem ztratil vědomí.

Když jsem se probрал, ležel jsem pořád ještě na zemi a bolelo mě celé tělo. Vedle mě se pracně zvedal Bully. Byl jsem o něco rychlejší než on; připomnělo mi to dávné časy; kdy jsme létali na palubě STARDUSTU II a INTERSOLARU.

Bully zasténal a vstal. Přitiskl si dlaně ke spánkům, potřásl hlavou a řekl: „Něco je s metagravem nebo lineárním

konvertorem... zatraceně, Perry! Oni létají na *tranzitní* pohon!“

Strávili jsme další tři hodiny uzavření v přechodové komoře. K druhé tranzici zatím nedošlo. Podle šoku, který jsme utrpěli, jsme odhadovali, že jsme uletěli tak asi tisíc světelných let.

Po celou dobu jsme naslouchali podezřelým zvukům doléhajícím k nám z vnitřku rakety. Možná právě proto A-Ostamul, náš přítel v Gaalu, nazval raketu prodávacem duší, neboli vrakem.

Ale ne, uvažoval jsem, obyvatelé galaxie Plantagoo se vyznali v lecčems, jistě ale ne v pozemských idiomech. To, že výraz "prodáváč duší" měl v terranštině svůj přesný význam, byla jen čirá náhoda.

Ti na palubě CHIIZ se museli, nám neznámým způsobem, zabývat prodejem a nákupem duší, ať již si bylo možné pod tím představit cokoli.

Vzápětí jsme zaslechli venku na chodbě šelestivé kroky a přepážka se odsunula. Dovnitř plaše nakoukla bytost s hadím trupem a vydřel hlavou. Buage to nebyla.

„Jmenuji se Demin,“ vyhrkla po chvíli. „Posílá mě Buage. Mám se o vás postarat.“

„Bylo načase, Doomine,“ zahřimal Reginald Bull. „Chcípáme tu hladý!“

Hadí tvor se ustrašeně schoulil. Na první pohled bylo jasné, že nemá takovou osobnost jako Buage. „Jmenuji se Demin,“ špitl.

„To je fuk,“ vyprskl tlustých neústupně. „Chceme kajutu, nebo raději dvě, něco k jídlu a hlavně někoho, kdo nás bude informovat.“

Demin jako by povyrostl o několik centimetrů. „Přesně to mám uloženo,“ sykl.

Bully strkal Demina před sebou chodbou a já jsem je pobaveně následoval. Bylo roztomilé, jak zrzavý tlustých dokázal na neznámé planetě rychle zapomenout na své vychování. A přece mě cosi nabádalo, abychom byli opatrnější.

Když CHIIZ přede dvěma dny přistála na okraji Gaala, opustilo ji 300 cestujících. Vzpomněl jsem si, jak se tvářili dezorientovaně a těkali bezcílně pohledy po okolí. Něco velmi nepříjemného muselo ztěžovat pobyt na palubě tohoto prodáváče duší.

Demin nás zavedl točitými chodbami do nitra rakety. Stejně jako na plášti lodi i zde převládala ohnivá červen. Po cestě jsme nepotkali živou duši. *Podivné, pomyslel jsem si. Netvrдила snad Buage, že jsou plně obsazeni?*

Vnitřek CHIIZ byl v dezolátním stavu. U terranské flotily nic takového nebylo možné; ani v dobách tranzitní techniky. Kdyby na téhle, rachotině nyní nezávisel můj život, nejspíš bych cítil něco jako soucit s těmi, kteří létají lodí v tak bídném stavu.

Použili jsme antigravitační šachtu, vznesli jsme se o dvacet metrů výš a znovu jsme se ocitli ve zchátralé prstencové chodbě. Každé čtyři metry na nás zívaly otevřené dveře. Za nimi byly vpravo a vlevo slabě osvětlené

kajuty. Demin nám ukázal na jednu z nich.

Vstoupil před námi do kajuty, zapnul světlo, pohnul několika páčkami na senzozorovém pultu a uvnitř se znatelně oteplilo.

„Tak,“ řekl. „Tohle je vaše kajuta. Další zastávka bude na planetě Beeters, kde nabereme tři sta čtyřicet Moxgergů. Proto vám Buage říkala, že nemáme volné jediné místo. Až se nalodí Moxgergové, bude na palubě hodně těsno.“

Reginald Bull se skepticky rozhlédl po kabině. Poplácal obě pryčny na podlaze, ale nenašel nic znepokojujícího. Nemohli jsme čekat žádné velké pohodlí.

„A-Ostamul nám neřekl, kolik bude stát cesta,“ řekl jsem. „O ceně se nezmínila ani Buage. Neřekneš nám o tom něco ty, Demine?“

„Tohle je prodavač duší,“ odsekla hadí bytost a tvářila se, jako by tím bylo řečeno vše.

„To jsme už slyšeli.“

Plaz zjevně zneklidněl a zachrčel: „Znamená to...vy nevíte, co je *prodavač duší*.“

„Nemáme ponětí.“

„Ale v Plantagu to ví každý.“

„My nepocházíme z Plantaga,“ odpověděl jsem nevzrušeně.

Demin zasyčel a můj translátor si to vyložil jako smích.

„Vy tvrdíte, že jste z jiné galaxie? Na to vám neskočím. Nelze přeletět z jedné galaxie do druhé, jediné že...že by to dokázali *Galorňané*.“

Demin se dotkl zjevně největší záhady téhle galaxie. Zdálo se, že Galorňané jsou vládci Plantaga. Nikdo toho o nic moc nevěděl. A přece se nám podařilo na jednoho z nich narazit. Ce Rhiont nám měl pomoci v boji proti strážci Bazaltové nížiny. Kdybychom neuspěli, nemohli bychom se již nikdy vrátit na Most nekonečnosti, a tedy ani zpátky domů.

„Nejsme Galorňané, ale Pozemšťané,“ prohlásil jsem.

„Neznám. Ostatně já patřím k Paradejům, pokud jste to nevěděli.“

Demin se číhavě zaposlouchal a výraz v onom cizorodém vydřím obličejí mě náhle varoval. *Ted' to přijde*, pomyslel jsem si.

„Ne,“ odpověděl jsem opatrně, „nevěděli.“

„Pak vás čekají potíže. Přepavní řád na prodavači duší nelze měnit.“

„Přepavní řád?“ hlesl zmateně Reginald Bull.

„Přesně tak. Nemusíte platit. My Paradejové nebereme peníze. A nemusíte ani pracovat, veškerou práci na prodavači duší vykonáváme my. dokonce i obsluhujeme. Ale v noci, až budete spát, *budete patřit nám*.“

Zeptali jsme se s Bullym vydry, co tím myslela, ale nic nám k tomu neřekla. Vysvětlila nám jak obsluhovat spínací pult, kudy se dostaneme do jídelny a kdy se podává jídlo. V dalších šesti vteřinách nás informovala o systému Beeters.

Když se bytost s vydří hlavou otočila a chystala se odejít, vykřikl Reginald Bull: „Moment, ještě bychom si měli

probrat přepravní řád, o kterém byla řeč.“

Rozběhl se za Deminem a chtěl ho zadržet, když vtom nastal další otřes, protože CHIIZ provedla druhou tranzici.

2.

„Nastal čas spánku, Perry Rhodane.“
„Jak uzpůsobíš své jednání míru v Plan-
tagu?“

„Nepřemýšlím o tom.“

„Bylo by to, zapotřebí v této chvíli.“

„Nepřemýšlím.“

„Tohle je psychotaktický pohovor.
Přistoupil jsi na výslech dobrovolně.“

„To je mi známo.“

„Mysli!“

„Dávám přednost stavu nemyšlení.“
(Záznamy psychotaktických pohovorů.
Tajná služba A-Betchagy. Výběrové
řízení 11. A.19.)

V počátečních dobách mezihvězdných letů, v období Třetí moci a nějaký čas poté, se využívala k přesunům výhradně tranzice. Narušil se časoprostor a kosmické plavidlo prolétlo dírou k jinému místu, často vzdálenému tisíce světelných let.

V současnosti byly tranzice již překonány, všichni je považovali téměř za archaismus. Lodi pracující na principu tranzice prakticky neexistovaly, Galaktici prolétali pohodlně hyperprostorem nebo lineárním prostorem, pokud neměli potřebné finance na metagrav.

Tranzice měla spoustu nevýhod, mimo jiné tu, kterou jsme právě zažili na vlastní kůži. Šok, který při ní vznikál, poškozoval mozek i tělo. Bezvědomí mohlo trvat několik vteřin, ale také celou jednu hodinu.

Na druhé straně si trénování astronauti, kteří byli častěji vystavováni tranzitním šokům, vyvinuli vůči nim jistou odolnost a snáz ses nimi vyrovnávali.

Ani já, ani Bully jsme už dávno nebyli imunní. Děsilo mě pomyšlení, že se nám odolnost vrátí až po třiceti těchto šocích. Nyní jsem si zoufale přál být na palubě GILGAMEŠE, nebo alespoň vesmírného tryskáče. Bral bych mnohem raději dokonce i nějakou staříčkou nákladní loď než tuhle, ohnivě rudou raketu CHIIZ.

„Jsi zase při smyslech, starouši?“
zeptal jsem se Bullyho.

„Jasně,“ vyhrkl tlustých, ale vypadal pěkně zdrchaně. „Vidíš přece, ne?“

Zasmál jsem se a Bully se rozčilil tak, že až neobvykle rychle vyskočil na nohy. Vydali jsme se na obchůzku po raketě. Demin nám to výslovně nezakázala. *Děsivě, tahle kisna je zralá na vrakoviště*, pomyslel jsem si.

Na CHIIZ bylo asi 500 kajut. Spižirny, jediná jídelna, to vše bylo zařízeno pro potřeby nejrozumnějších národů. Některé z nich jsme poznali již v Gaalu. Nyní jsme potkali dva Centrifaily, několik Krooghů a další tvory, jejichž zjev nám byl zcela cizí. Všichni vypadali unaveně, nevyspale a působili stejně dezo-rientovaným dojmem jako cestující,

kteří opouštěli loď, když přistála na Galornu.

Strojovny CHIIZ se nacházely v zádi. Tam jsme nepronikli. Většina přepážek byla uzamčená a v otevřený chrám zastoupili cestu Paradejové v umazaných šedých kombinézách.

„Hele, Perry,“ zašeptal tlust'och, když nás opět nevrle vyhodil jeden z Paradejů. „Tyhle hadry, co mají na sobě...prohlédl sis je pořádně?“

„Jsou ušpiněné...“

„Já bych řekl, že jsou od šmíru. Já snad zešílím! Taková předpotopní kocábka. Takhle se ke Galornanům nikdy nedostaneme. Nejspíš předtím někde vyletíme do povětří.“

„Změníme dopravní prostředek, hned jak to půjde.“

V nákladních prostorách bylo uloženo něco, co si stěží zasloužilo. označení náklad. Spíš šlo o příruční zavazadla a několik předmětů velikosti kluzáku. Horní šestina rakety byla rovněž nepřístupná. Končila zde antigravitační šachta a všechny přepážky byly zamčené. Domnívali jsme se, že tam jsou ubytovny pro posádku.

Po necelých šesti hodinách jsme se vrátili zpátky do kajuty a čekali na Demina. Paradej se dostavil na minutu přesně. „Dosáhli jsme systému Beeters,“ sdělil nám. „Velitel se chystá přistát. Máme ještě půl hodiny čas. Čím vám mohu posloužit?“

„To my sami přesně nevíme,“ odpověděl jsem. „Jak už jsme uvedli, ani já, ani můj přítel Reginald Bull nepocházíme z Plantaga. Máme však k dispozici souřadnice místa, odkud

bychom se mohli vrátit domů. Chtěli bychom vědět, jak se k němu dostaneme co nejrychleji?“

Demin na chvíli zaváhal a pak se nás zeptal. „Jaké jsou to souřadnice?“

„To místo leží odsud asi třicet tři tisíc světelných let ve směru do středu galaxie.“

„CHIIZ létá výhradně na trasách tady na severní straně Plantaga. Paradejové vám nepomohou.“

„A kdo tedy?“

„Patrně nikdo.“

„Potřebujeme tedy vlastní loď?“

Demin se znovu syčivě uchechl a řekl: „Můžeš to tak vidět. Obstarat si kosmickou loď ale není tak jednoduché. Skoro by se dalo říct, že je to vyloučené. Začínám si myslet, že opravdu nejste z Plantaga. Jak si to, u Draka, představujete?“

U Draka. Zpozorněl jsem. Něco mi to říkalo.

„Kde bychom měli největší šanci sehnat loď?“ vyhrkl znechuceně Bully.

„Zastavujeme na mnoha místech,“ prohlásil Demin uctivě. „Jak dlouho se zdržíte na palubě?“

„Ne déle než dva týdny,“ řekl jsem rychle.

„Pak vám doporučuji soustavu Centriff. Myslím, že je to šestá nebo sedmá zastávka.“

Demin nám ukázal, jak si na senzorovém pultu vyvolat aktuální letovou trasu.

Bylo na ní šest planet. Poté uchváceně sledoval, jak můj translátor zpracovává nápisy v mně naprosto neznámém písmu. Přístroj, vlastně stříbrnou

destičku, kterou jsem měl zavěšenou kolem krku, vyvinuli galornští technici a ve srovnání s tím, co se nacházelo na palubě CHIIZ, to byl pravý div světa.

„Takže Centrum Centrifalů,“ prohlásil jsem po chvíli. „Díky za radu.“

„Nyní vás musím opustit,“ sykl Paradej. „Až přijdou Moxgergové, bude zapotřebí každého člena posádky.“

Vyšli jsme za ním na chodbu a na nástěnných obrazovkách jsme spatřili modrou planetu, která se neustále zvětšovala. CHIIZ zamířila k jednomu z malých kontinentů.

Ohnivě rudá raketa dosedla uprostřed města bičovaného deštěm. Do trupu se zakrátko vevalil proud zmáčených humanoidů a nervózní Paradejové jim přidělovali kajuty. Moxgergové měli jeden až dva metry, byli tlustí až vychrtlí, statní až neduživí. Měli kulaté obličej a jejich četné rudé pigmentové skvrny vypadaly jako vyrážka. Nosy měli široké a podle lidských měřítek obrovské. Jejich oči měly žlutý odstín, o něco sytější než pokožka stejné barvy.

Vyznačovali se mimořádným genetikým rozptylem. Protože neměli žádnou domovskou planetu, říkalo se jini *Rozptýlenci Plantaga*.

Zarazilo mě, jak příšerně smrdí. V Plantagu byli považováni za příjemné, pracovité spolčníky, za skvělé techniky, schopné vykonávat nejtěžší práce. Přesto byl jejich tělesný zápach nesnesitelný. A klimatizace na CHIIZ měla

své nejlepší časy zřejmě již dávno za sebou.

Později se všichni shromáždili v jídelně, kde se vydávala strava. Byl zde obrovský nával. Možná právě to měla na mysli Buage, když říkala, že tu bude hodně těsno.

Podívali jsme se s Bullym na sebe a vmísili jsme se mezi nově příchozí. Tlačence nám nevadila a já měl navíc obrovský hlad. Cizí jídla nevypadala špatně a ani špatně nechutnala.

Nikdo nám nedával najevo, že nepatříme k tomuto cizímu národu a snadno jsme se s Moxgergy dávali do řeči. Ti měli v zásobě nepřeberné množství zpráv a disponovali obsáhlými znalostmi Plantaga, protože byli zcestovalí.

CHIIZ nechala mezitím systém Beeters daleko za sebou. Šok způsobený tranzicí nám na několik vteřin přivodil bezvědomí, ale zdálo se, že kromě mě a Bullyho to nikomu nevadilo.

A pak se zpočátku uvolněná atmosféra začala měnit. Moxgergové, několik málo Krooghů a tucet plantagských exotů, jakož i centrifalská družina, které jsem si všiml poprvé, se všichni postupně odebrali do svých kajut.

Na konci jídelny zůstalo jen pět Paradejů. Jako by na něco čekali. Ale na co? Jedním z nich byl Demin.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho.

„Nastal čas spánku, Perry Rhodane,“ odpověděl.

Osvětlení na chodbách se ztlumilo a zavládlo šero, že nebylo vidět skoro na krok. Většina Moxgergů zmizela, několik jich však bezcílně bloumalo po chodbách. Zdálo se, jako by se chtěli za každou cenu udržet v bdělém stavu.

Zamířili jsme s Bullym k Moxgergově, s kterým jsme si předtím příjemně poklábosili. Jmenoval se Pitcher. Pohyboval se nápadně pomalu, jako náměsíčník.

„Na slovíčko,“ řekl jsem mu. „Rádi bychom, kdybys nám odpověděl na jednu otázku.“

Ve skvrnitém Moxgergově obličej se zračilo napětí. „Výborně. Každé rozptýlení mi jen prospěje. Co chcete vědět, cizinci?“

„Proč sis nešel lehnout jako ostatní?“ vyhrkl jsem.

„Kvůli Paradejům.“

„Tomu nerozumím.“

„Jak to? Letíš na palubě prodavače duší, musíš tedy něco zaplatit.“

„Já myslím, že se nic neplatí.“

Moxgerg ze sebe vypravil něco jako zakuckání, otočil se a pokračoval dál. Vzápětí se ještě jednou ohlédl a zavolal na nás: „Musíte prostě *spát!* Nebezpečné to není, ale snad se setkáme tady na chodbě, až nastane další čas spánku. Až budeme *muset spát* všichni, bude to horší. Tak je to.“

Pohlédli jsme na sebe bezradně s Bullym a tlustouch se mě zeptal: „Jak je ti, Perry?“

„Jsem utahaný jako pes,“ odpověděl jsem. „A ty?“

„Sotva udržím oči.“

Vrátili jsme se do kajuty a náhle nám připadaly pryčny velmi lákavé, zvlášť po ledovém chladu, který jsme nepřetržitě zažívali v Gaalu. A neříkal Pitcher, že to není nebezpečné? Zuli jsme se, odložili kabáty a zabalili jsme se do jakýchsi spacích pytlů, které jsme našli ve skříni.

Nebylo to příliš pohodlné, pryčna dost tlačila. Zavřel jsem oči. *Nemyslet na zvláštnosti, ať už jakékoli. Život není ohrožen.* V posledku jsem nevnímал, jaká únava vřezala v každé buňce mého těla. Pohodlí nepohodlí, usnul jsem jako špalek.

A náhle stál uprostřed kajuty modrý plaz s vydří hlavou. V té chvíli se mi rozsvítilo. Přestože jsem byl mentálně stabilizován, nemohl jsem ani pohnout prstem a bylo mi, jako by mi někdo usekl nohy.

Bytost s vydří hlavou se blížila. *Jsi Demin?* zeptal jsem se v duchu.

Žádná odpověď. Tři Paradejovy paže se napřáhly, proměnily se v ostré hroty a jeden z nich se přiblížil k mému stále ochromenému hrdlu.

Demine, to nesmíš udělat!

Bud' zticha, Perry Rhodane!

Modrý plaz se blížil a já pochopil, že jsem prakticky mrtvý. Byla chyba usnout bez příslušných bezpečnostních opatření. V okamžiku, kdy se mě dotkl, projela mnou děsivá bolest a do mých paží se vrátil opět cit. Vymrštil jsem pěsti. Projely paradejovým tělem, jako kdyby neexistovalo.

Ne... ne!

Byl to sen. Zlý sen, který skončil stejně rychle jako začal. Zvedl jsem se na lůžku. Na čele se mi perлил studený pot a žaludek se mi křečovitě svíral. Necítil jsem se ani trochu odpočatý. Pomohlo mi, že jsem navěky mentálně stabilizován.

Pohlédl jsem na Bullyho, který se probudil téměř ve stejné chvíli. „Hej, tlust’ochu,“ zašeptal jsem. „Jak je ti?“

„Asi jako tobě. Mizerně,“ zavrčel po chvíli.

Vtom někdo zabušil na dveře. Trhli jsme sebou, stále ještě vyděšení snem. Vstal jsem, opatrně jsem odsunul závoru a dovnitř se vrátil nanejvýš rozčilený Paradej. Byl to Demin, který se mi před chvílíčkou zjevil ve snu.

„To nesmíte!“ zasyčel na nás. „Je to proti přepravnímu řádu!“

„Žádám vás, abyste okamžitě opustili loď! Zmizte! Zemřete, implodujte nebo si pro mě zaměňte, co se vám zachce, jen se mi ztratíte z očí!“

„Moment, Demine! O co tu vlastně jde?“ snažil jsem se uklidnit nepřítelného Paradeje. Ten však zarazil příval svých slov teprve ve chvíli, kdy k němu přiskočil Reginald Bull a sevřel v náručí jeho hadí trup. Paradejova agresivita se změnila v depresi, pokud ovšem bylo možné použít ten, to výraz v souvislosti s bytostí z galaxie Plantagoo.

„Proč chceš, abychom opustili loď?“ zeptal jsem se ho.

„Odmítáte zaplatit. V noci patříte nám, Paradejům. Vaše sny patří nám, dokud

jste na palubě. Tento předpis jste porušili.“

„Tak moment! Znamená to snad, že manipulujete s našimi sny? To, co se nám zdálo, nebyla náhoda, že?“

Demin si nás zachmuřeně změřil a pak řekl: „Vy skutečně nejste z Plantaga. Bylo ode mě hloupé, že jsem tomu nevěřil. Byla to chyba a já za ni odpovídám.“

Chvíli kymácel hadím tělem sem tam a bylo na něm vidět, že usilovně přemýšlí. Nakonec prohlásil: „Rozhodl jsem se. Nabízím vám obchod. Můžete si prodloužit pobyt na palubě CHIIZ, jen když nikomu nic neřeknete, Nesmí to se dozvědět žádný cestující!“

Už už jsem chtěl něco říct, ale Bully mi vpadl do řeči: „Počkej, Perry - nebudeme s ním přece kšeftovat, když nevíme, co to znamená a proč je to pro něj tak důležité. Musíš nám vysvětlit všechno, co se tu děje, Demine!“

Paradej strnul a zasyčel: „V pořádku. Dozvíte se vše, když budete mlčet. Ale ne dnes, protože mám teď moc práce.“

„A kdy?“

„Zítra, možná až pozítří. Musím si promluvit s velením.“

„Tak platí,“ odpověděl tlust’och. „Co teď uděláš, Demine?“

„Postarám se o spící duše. O ty, kteří dodržují palubní předpisy.“ Vzápětí za sebou práskl přepážkou.

Necítili jsme se s Bullym vůbec jako zločinci, svědomí jsme měli čisté. A také jsme okamžitě usnuli.

3.

„Mají sny plné umírání a bolesti.“

„Budeš zabíjet, A-Gidecaji?“
„Přirozeně. Prostě se tak stane.“
(Záznamy psychotaktických pohovorů.
Tajná služba A-Betchagy. Výběrové
řízení 11.A.19.)

Jejich obličej nesly stopy, které na nich zanechala noc. Nevypadali příliš odpočatě a při bližším pohledu se zdálo, že jsou dezorientovaní. Stejně jako cestující, kteří přistáli na Galornu. Byl jsem si jist, že to souvisí s Paradejí a jejich prapodivnou manipulací se sny.

V jídelně byl opět nával. Lidé a Moxgergové zabírali stejně místa, zatímco po- kojní medvědovití obři potřebovali hodně prostoru, protože byli skoro stejně velcí jako Haluťani. Krooghové velicí jako fotbalový míč se vešli pohodlně do koutů.

Jeden stůl však zůstal neobsazen úplně, a to i v případě, že se objevili další strážníci. Blížil jsem se k němu se starým přítelem v závěsu. Seděli se za ním tři tvorové, přestože čtyři Moxgergové jedli vstojе hned vedle.

„Chceme se posadit," prohlásil jsem chladně.

Ti tři u stolu vzhledli a kolem umkl veškerý hovor. Odolal jsem jejich pohledům a četl v nich odmítnutí.

Poté řekla prostřední bytost: „Beru to na vědomí.“

Znamenalo to zřejmě souhlas. Sedli jsme sis Bullym, ale byli jsme ve střehu. Vyťukal jsem na klávesnici nějakou kombinaci a doufal jsem, že dostaneme jídlo požitelné pro lidi.

Černé zrakové lišty zaznamenávaly každý pohyb. „Sděl své jméno,“ řekla prostřední bytost. Měla na mysli jednoznačně mě.

„Perry Rhodan.“

Já jsem A-Gidecaj.“

Znovu zavládlo ticho. Ti tři patřili k národu Centrifaaalů, kteří měřili asi kolem sto sedmdesáti centimetru a jejichž pokožka se podobala barvou i strukturou bílé žvýkačce. Čelo měli dvakrát vyšší než lidé a místo nosu měli jen dvě úzké škvírky.

A-Gidecaj si zasunul malé sousto do úst, což byl a téměř neviditelná škvírka v dolní části brady. Jedl výhradně pravou rukou! levačku měl stále skrytou pod stolem. Stačil však pohled na pravačku. Bylo na ní sedm nehtů ostrých jako břitva. Každý Centrifaaal měl u sebe ustavičně smrtonosnou zbraň.

„Kam letíte?“ zeptal se nás A-Gidecaj.

„Do Centriffu,“ odpověděl jsem.

„Stejně jako my. Budeme se často potkávat.“

Vzápětí se všichni tři Centrifaaalové zvedli jako jeden muž a v přiléhavém černém oblečení vypadali jako andělé smrti. To mě ostatně napadlo již tehdy, když jsem uviděl. A-Ostamula.

V jídelně se opět rozhostilo uctivé ticho. „Přeji vám příjemné sny. Brzy na shledanou,“ řekl A-Gidecaj.

Tucty očí sledovaly každý jejich krok, i když se všichni tvářili, jako by je Centrifaaalové nezajímali. Ti skýтали obraz nespoutané síly a pohyblivosti. Měli dvě páteře a vyzařovala z nich

útočnost, přestože k nám byli otočeni zády.

Jejich levé ruce se daly nyní stěží schovat. Vypadaly jako duté lopaty a nikdo nevěděl, co se v nich může skrývat, zda granát, paprskomet -nebo vůbec nic.

Mír v Plantagu. Podivná fraška, a přece tu funguje, pomyslel jsem si, když se za Centrifaaaly zavřely dveře.

Klidně jsme dojídali, když kolem nás opět zašuměl hovor. Udivilo mě, že se nikdo nepokusil usednout k našemu stolu. Zřejmě nás všichni považovali za přátele Centrifaaalů.“

Když jsme odešli z jídelny, čekal na nás na chodbě Demin. „O čem jste mluvili s *tamtěmi*?“ zasyčel.

„S kým?“

„No přece s Centrifaaaly!“

Usmál jsem se: „O ničem, prohodili jsme spolu jen několik slov. Tak říkáje jsme se sprátelili. Proč se ptáš? Co je zvláštního na A-Gidecajovi a jeho družích?“

Demin na nás strnule pohlédl a odpověděl záhadně: „Mají sny plné umírání a bolesti. Nevadí jim, když hynou ve snu. Let se jim líbí. Nepotřebují ale mnoho spánku, a to je škoda. Málokdy vozíme Centrifaaaly. - Zatím se mějte, Perry Rhodane a Reginalde Bulle. Ještě si pohovoříme.“

Let na palubě prodavače duší je jako loterie - tuhle větu jsme slýchali častěji. Kolem poledního došlo k další tranzici, a když jsme se vzpamatovali z šoku,

objevila se na senzorových pultech celá řada nových cílů.

Soustava Centriff se posunula až na desáté místo. Z neznámých důvodů došlo k změně trasy. Nebylo nám to příliš vhod. Chtěli jsme se vrátit na Zem, nebo alespoň na Most nekonečnosti, abychom se pokusili najít Alasku Seadelaera. Neviděli jsme se s ním několik týdnů a za tu dobu jsme se mohli od sebe vzdálit miliony světelných let. Dovedl jsem si představit, že ho už nenajdeme nikdy.

Hodně jsme hovořili se spolucestujícími. Nijak jsme neskrývali, že nejsme z Plantaga, a že hledáme Galorňana jménem Ce Rhioton. Moxgergy to pokaždé pobavilo. *Hledání Galorňana jim* připadalo asi tak rozumné jako bourání hory holýma rukama.

Byli nesmírně upovídaní, zvláště z Pitchera se slova jen řinula. Po nějaké době jsme si utvořili sice neúplný, ale dost obsáhlý obraz.

Plantagoo obývá bezpočet národů, asi tolik co Mléčnou dráhu. Jejich dorozumivací jazyk se jmenuje standardní goo. Tranzitní pohony tu nejsou ani trochu archaické, nýbrž naprosto běžné. Má tajná naděje praskla jako mýdlová bublina.

Mohli jsme zapomenout na to, že bychom přestoupili na rychlejší loď. Neměli jsme nejmenší šanci přeletět z Plantaga zpátky do Mléčné dráhy. Zdejší technika byla asi na stejné úrovni, jako byla v Mléčné dráze za vlády arkonského robota-regenta. Skoky se daly uskutečňovat na vzdálenost pouhých 2000 světelných let.

Proto nebylo divu, že nám příliš nevěřili, když jsme tvrdili, že jsme "mimogalaktičtí cizinci". V Plantagu ještě zdaleka nedospěli do stadia, kdy se dalo přelétat z jedné galaxie do druhé.

Nějak mi to připomínalo vlastní minulost. Všichni se obávali hyperbouří, byly sice k dispozici termozářiče a dezintegrátory, ale ne transformační kanony. Syntronická technika nebyla známa a kosmické lodi pilotovali astronauti z masa a kostí.

Na palubě CHIIZ byly bez výjimky zastoupeny všechny národy severní strany Plantaga.

Momentálně nejvýznamnější postavení zaujímali Centrifaaalové, kteří se rozšířili na dvacet systémů. Jejich původní soustava se jmenovala Centriff a měla planetu Centrum Centrifaaalů, zkráceně nazývaný C.C. Tam jsme mířili my dva s Bullym a také A-Gidecaj se svými druhy.

Nejobtížnější bylo získat konkrétní detailní informace o způsobu vlády v Plantagu. Jak to, že zde vládne mír, přestože tu žijí tak agresivní národy jako Centrifaaalové? Podle toho, co jsme dosud zaslechli, za tím stáli Galorňané, kteří ovládali Plantagoo odnepaměti. Nebylo známo, které planety obývají. A nikdo nám nebyl ani při nejlepší vůli schopen sdělit, kde se nacházejí v současné době. Galorn ležel rovněž na severní straně galaxie, ale tam už dávno žádní Galorňané nežili.

Jednoho z nich jsme pozorovali v Gaa-lu, ale nestačili jsme s ním promluvit, protože umíral. Bylo nám jen divné, jak

to, že nikdo na palubě CHIIZ neměl nejmenší tušení, jak takový Galorn vypadá. Zřejmě se neobjevili na scéně tisíce let. Protože jako jediní v Plantagu disponovali vyspělou, technikou, připadali ostatním národům jako pohádková, nehmotná zjevení.

Měli jsme s Bullym docela štěstí, jak to tak vypadalo. Znali jsme zevnějšek-humanoida s modrou kůží - a měli jsme odkaz v podobě souřadnic. Třebaže jsme pobývali v téhle galaxii jen krátce, měli jsme jako jediní jakous takous šanci rozluštit její největší tajemství.

V Plantagu bylo všeobecně známo, že Galorňané jednají podle vznešené etiky a usilují o mír za každou cenu. Právě tato snaha však byla jako dvousečný meč. Aby zajistili mír, používali Galorňané *shifting*. Zatím jsme se mamě snažili vypátrat, co i to znamená. Jen jsme se dozvěděli, že každý zachovává mír právě proto, že se bojí shiftingu.

Tento strach byl hluboce zakořeněn ve všech, dokonce i v hrdých Centrifaaalech. K agresivním projevům docházelo pouze na osobní úrovni nebo vskrytu. Přestože se nezdálo, že by se Galorňané příliš zajímali o ostatní národy v Plantagu, ozbrojený konflikt většího rozsahu by patrně zaznamenali a zlikvidovali.

Naposledy byli stíženi shiftingem právě Centrifaaalové a stalo se to před drahnými časy.

Vzpomněl jsem si na Deminova slova: *Mají sny plné umírání a bolesti, nevdají jim, že hynou ve snech.*

V jídelně se tu a tam ukázal nějaký Centrifaaal. Napočítali jsme jich celkem šestnáct. Nikdy nejedli všichni najednou a šířili kolem sebe určitou auru ostrážitosti, nebezpečí a útočnosti. A-Gidecaj a jeho druzi jako by na něco napjatě čekali.

4.

„Dej si pozor, aby ses nedostal do rukou žádnému Centrifaaalovi.“

Po celé řadě tranzicí, kdy jsme se zmítali v jednom šoku za druhým, jsme dorazili na planetu Sci-Šouk. Neopustili jsme loď. Na obrazovkách nám byla Sci-Šouk předváděna jako planeta dobrodruhů a psanců a jako čarodějův kotlík vroucí potlačovaným, podprahovým násilím.

Ani zde však nebyla patrná jasná hranice. Nevraždilo se zde, a když už někdo zemřel, vypadalo to jako nehoda. Dokonce i obyvatelé Sci-Šouku se báli shiftingu. Národy v Plantagu dodržovaly mír díky tisícileté důsledné výchově, která jim přešla do krve. Dovedl jsem si představit, že většině z nich to přineslo obrovské výhody. Stálý mír však některým národům - jako třeba Centrifaaalům - příliš nevoněl. Stejně jako jiní trpí krveprolitím, Centrifaaaly sužoval nepřetržitý mír.

Na Sci-Šouku jsme se zdrželi sedm hodin. Palubu opustilo dvacet Moxgergů. Paradejové po nich uklidili kajuty s nebyvalou důkladností. Krátce nato jsme zjistili proč. Několik minut před startem nastoupila do lodi nová skupina Centrifaaalů. Bylo jich rovněž šestnáct. Přinesli s sebou tmavohnědý

kontejner podobný rakvi. Nedali ho z ruky, přestože všichni cestující si museli jinak uložit zavazadla do nákladního prostoru.

Centrifaaalové nespustili ze svého pokladu oko ani na chvíli a zacházeli s ním nanejvýš opatrně. Převzali čistě uklizené kajuty a uzavřenou část chodby a zprvu se vůbec neukázali.

S Bullym jsme se snažili najít Demina, aby si s námi pohovořil, jak slíbil. Naráželi jsme však na zeď mlčení. Paradejové, kterých jsme se vyptávali, tvrdili, že žádného druha jménem Demin neznají. Přirozeně, že lhali, jako když tiskne.

Zdržovali jsme se většinou v jídelně. Moxgergové a Krooghové nám stále znovu líčili své snové zážitky. Sny patřily Paradejům do slova a do písmene. Vytvářeli z nich děsivou patlanici z krve a trýznění a my jsme mohli být rádi, že se nás to netýká.

Všichni byli dezorientovaní a těšili se, až skončí cesta. Vzrušeně se bavili o svých cílových planetách a my jsme hltali jejich informace, protože pro nás mohl být důležitý kdejaký detail.

Nově příchozí změnili atmosféru na palubě lodi. Třebaže se neukazovali, vyvolávali záhadným způsobem napětí. Byli tu, a každý to cítil.

Navečer došlo k pamětihodné události. A-Gidecaj a jeho druzi vkročili do jídelny. Ne však jednotlivě, jak bylo jejich zvykem, nýbrž všech šestnáct najednou. Houfec černooděnců zapůsobil silným dojmem. Krooghové, Moxgergové a ostatní zírali nehybně na anděly smrti. Pokukovali po nich kradí

také dva Paradejové, kteří se právě plížili kolem zdí.

A-Gidecaj a jeho družiníci zamířili ke stolu u stěny a Moxgergové jim mlčky uvolnili místa. Ani jeden z Centrifaaalů si nesedl zády ke dveřím.

Všichni jedli za hrobového ticha, když vtom se odsunula přepážka a dovnitř vkráčela *druhá* skupina Centrifaaalů! Okamžitě si všimli, že v jídelně už jsou jejich krajané. Nově příchozích bylo pouze dvanáct, zbylí čtyři zřejmě zůstali v kajutách. Zamířili ke stolu, odkud měli dobrý výhled na první skupinu, a rovněž se pustili mlčky do jídla.

Nikdo z Krooghů ani Moxgergů se neopovážil ani pohnout.. Strnuli strachem.

Oddíl A-Gidecaje opustil jídelnu jako první. Odcházeli zdánlivě zcela přirozeně, ale ve skutečnosti se navzájem kryli. To poznal každý, kdo měl zkušenosti s bojem zblízka.

Vyměnil jsem si s Reginaldem Bullem významný pohled. *Ještě týden do Centra Centrifaaalů.* Docela to vypadalo, že budeme mít na palubě prodavače duší dost potíží.

Demin se ohlásil na konci dne. Na palubě CHIIZ se zešeroilo a opět značně vzrostl počet těch, kteří se neklidně potulovali po chodbách. Báli se svých snů.

Malý Paradej zabouchal na dveře a vzápětí vstoupil do kajuty. Zrovna ve chvíli, kdy jsme se chystali ulehnout. Nebyli jsme unaveni, ale potřebovali

jsem si narovnat ztuhlá těla. Tušil jsem, že se nám to bude hodit.

„Dobrý večer, Perry Rhodane! Dobrý večer, Reginalde Bulle!“ zasyčel jakoby stísněně Demin.

„Nastal čas k našemu rozhovoru?“ zavrčel Bully. „Nechal jsi nás čekat dost dlouho.“

„Musel jsem si promluvit s kapitánem. To, že odmítáte zaplatit za let, ohrožuje celou misi CHIIZ.“

„Misi?“ opakoval po něm tlustouch. „Já myslel, že jde jen o dopravní loď.“

„To také. Ale nejen to.“

Nedočkavě jsme civěli na Demina, ale víc už nám neřekl.

„Poslouchej, Demine,“ spustil jsem, „takhle to nejde dál. Bud' nám všechno vysvětlíš, nebo prozradíme ostatním cestujícím, co víme.“

„Ne! Všechno vám objasní kapitán. Za dva dny, až začne doba spánku.“

„Dobrá,“ prohlásil jsem, když jsme si s Bullym vyměnili letmý pohled. „Za předpokladu, že nám poodhalíš pár drobností už teď.“

„K tomu nejsem oprávněn.“

„Nejde o sny o umírání, ani o Paradeje, nýbrž o nové pasažéry.“

„Co o nich chceš vědět?“ zeptal se mě Demin, ale v očích měl odmítavý výraz.

„Třeba to, kdo velí té nové skupině.“

„Vím jen, že se jmenuje A-Kestah. Žádné jiné informace nemá nikdo na palubě CHIIZ, Perry Rhodane.“

„Co A-Kestah hledává na lodi?“

„Nemám tušení.“

„Kam letí?“

„Bylo nám řečeno, že míří do Centra Centrifaaalů. Tam ostatně létá většina

Centrifaalů. Nebo se odtamtud vracejí. Není na tom nic neobvyklého.“

Chvíli jsme mlčeli a Paradej se chystal odejít, když jsem mu položil poslední otázku: „Jak to, že A-Kestah a jeho druzi skladují kontejner, který přinesli v jedné z kajut? Vždyť všichni ostatní museli nechat svá zavazadla v nákladním prostoru.“

„Na to se zeptejte Buage, ta to bude určitě vědět.“

„Myslíš, že ona ví, co je v kontejneru?“ „Podle mě ne,“ vyhrkl Demin. „Paradejovi nepřísluší, aby se vyptával Centrifaala, co má v zavazadlech. Kromě toho se domnívám, že tenhle náklad vyžaduje nějaký příplatek. Mám dojem, že spíš platíme za jeho přepravu my.“

„Tak?“

Pozorně jsme se s Bullym na mrňouse zahleděli. Zděsil se. Patmě si uvědomil, co nám vlastně prozradil.

„Nesnaž se nám uhýbat,“ zavrčel Reginald Bull.

„No...kontejner vyrábí nejintenzivnější sny. Ta bedna je plná smrti, krve a násilí.“

Chvíli mi trvalo, než jsem strávil Deminovu informaci. „Znamená to, že je v něm uložena živá bytost?“ vyhrkl jsem.

Paradej se vykrucoval, jak mohl. „Ne bezpodmínečně,“ zasyčel. „Kontejner sní celý den, i mimo fáze spánku.“

„Dobrá, Demine. To je všechno.“

„Mohu už jít?“

„Jdi si, kam chceš,“ uchechtl se Bully.

„Dej si pozor, aby ses nedostal do rukou žádnému Centrifaalovi.“

V jídelně vypukl na druhý den obrovský randál. Na ohnivě rudých stěnách se zničehonic lepila jedovatě zelená kaše. Tlupa Moxgergů se vrhla na jednoho ze svých druhů, který náhle vyskočil od stolu. Byl to náš náměsíčný Pitcher.

„Tři dny si neodpočinul,“ vykřikl kdosi. „Pitcher ztrácí nervy.“

„Tak ho přece chytěte!“

Moxgerg kolem sebe mlátil hlava nehlava a společně s těmi, kteří se ho snažili zpacifikovat, shodili nádobí ze dvou stolů.

A-Kestah, A-Gidecaj a jejich družiníci seděli po celou dobu naproti sobě. Zdálo se, že vůbec nevnímají řádícího Pitchera. Mimoděk mi to připomnělo dvě armády číhající na protivníkovu chybu.

Moxgerg inkasoval dva mocné údery do hlavy a zhroutil se zřejmě v bezvědomí na podlahu. Tento stav se ale zjevně lišil od lidského bezvědomí.

Dva jeho druzi se k němu vrhli a zřejmě byli vyvedeni z míry. Jeden z nich cosi vzrušeně zasyčel do náramkové vysílačky, druhý následoval Moxgergy, kteří se snažili dopravit Pitchera do kajuty. Tušil jsem, že tam ubožák zaplatí za cestu trojnásobek.

V jídelně zavládlo hrobové ticho. Ledový chlad obou centrifaalských oddílů se přenesl také na ostatní. Teprve když Centrifaalové jeden po druhém opustili jídelnu, rozproudil se opět hovor.

Slyšeli jsme s Bullym pohoršené výkřiky týkající se Centrifaaľů a Paradejů. O incidentu s Pitcherem nyní věděli i ti, kteří přišli až po něm.

Moxgergové se smířili s přítomností Centrifaaľů na lodi, věděli že jsou nejsilnější a nejbrutálnější, a střežili se vyvolat s nimi jakýkoli konflikt. Když však zjistili, že zde proti sobě stojí dva centrifaaľské klany, vycházeli z toho, že je proti sobě pošťvali Paradejové.

Přítupného střetnutí se nej.víc báli malí Krooghové. Podle jejich mluvčího by to odnesli všichni na palubě. Centrifaaľové by roztrhali na cucky každého, kdo by se jim postavil do cesty.

Na nás dva Pozemšťany pohlíželi přítupní rovněž nedůvěřivě. Viděli přece, jak jsme se spřátelili s A-Gidecagem, stáli jsme tedy podle nich na protivníkuvě straně.

Než mohlo dojít ke vzpouře, prosadily se našťestí rozumné hlasy, které důrazně připomněly, že v Plantagu nemůževě v žádném případě nastat krveprolití, protože zde vládnevě věčný mír. Bylo to zvlášťní, ale tento argument platil na Moxgergy a ostatní dokonale.

Zdállo se, že v téhle galaxii bylo všechno jinak.

Mír zde znamenal víc než jen skutečnost, že nezuřila válka. Mír byl součástí tisícileté tradice. A té se cítil být *opravdu* zavázán každý. Jinak by se Centrifaaľové zachovali docela jinak.

Přesto existovala jediná výjimka - strážce Bazaltové nížiny, který'se nás pokusil několikrát za sebou zabít. Proč on jako jediný nedodržoval zákon? (Co když ho neznal? -Smělá myšlenka).

Procházeli jsme lodí až do večera. Během té doby došlo k pěti tranzicím. Žádná z nich ale neznamenalala skok delší než tři sta světelných let.

Dokázali jsme to poměrně dobře odhadnout, protože jsme měli bohaté zkušenosti ze STARDUSTU II. Někteří protřelí astronauti dokonce tvrdili, že jsou schopni dokonce vycítit směr tranzice. To však patřilo zřejmě k vesmírné latině.

Krůček po krůčku se nám vracelala bývalá odolnost vůči tranzitním skokům. Nakonec jsme ani neztráceli vědomí.

K poslední tranzici toho dne došlo krátce před začátkem období spánku. Bully a já jsme ji zvládli vstoje. Obličejv jsme měli zkřivené bolestí, ale křenili jsme se na sebe. Bylo nám, jako bychom se vrátili do starých časů.

Potáceli jsme se ohnivě rudými zchátralými chodbami k naší kajutě. Všude se plouhaly unavené postavy - Moxgergové, kteří chtěli uniknout spánku. Nejspíš je čekal stejný osud jako Pitchera.

„Stůj, Bully!“ řekl jsem.

„Co je?“

„Potřebu ji si na okamžik vydechnout.“ V téže chvíli jsem něco zaslechl. Naklonil jsem hlavu ke straně, abych zjistil, odkud to přichází, a ukázal jsem doleva. Tupé zvuky svědčily s největší pravděpodobností o rvačce.

Sprintovali jsme stoupající a krotící se chodbou. Náhle se před námi objevil asi dvacetimetrový rovný úsek.

„Nic,“ hlesl Bully zklamaně. „Přicházelo to opravdu odsud? Co myslíš, Perry?“

„Přesně odsud, tlust'ochu.“

„Počkej!“ zamumlal Reginald Bull zničehonic. Vzápětí vykročil. Blížil se pomalu ke žluté skvrně lnoucí k podlaze uprostřed chodby. Na první pohled se nelišila od tisíce dalších okolo.

Tady něco smrdí.

Bully si skvrnu osahal jedním prstem. „Je to mokré, Perry, a taky teplé.“ Přidržel si prst u nosu a zavětril.

Ostražitě jsem se rozhlížel po chodbě.

„Mokré, teplé a divně to páchne. Mám dojem, že je to krev. Že by patřila nějakému Moxgergovi? Že by se rvali do krve? A jestli je to opravdu krev... pak byl někdo raněn. A to před chvíličkou, jinak by to bylo už studené. Každopádně to vysvětluje ty rány.“ Bully zavrtěl bezradně hlavou.

„Ještě zbývá zjistit, kdo tu byl zraněn,“ řekl jsem. „Nevěřím, že to byl Moxgerg. Třeba si to všechno jen namlouváme.“

„Možná jen někdo rozlil šťávu,“ dohadoval se Bully. „Upadlo mu třeba pár hrnků.“

„To by vysvětlovalo ten randál.“

„Myslíš tedy, že je to jen planý poplach, Perry?“

„Ne tak docela.“

Přimhouřil jsem oči a odhodlaně vykročil. Chodby byly na začátku fáze spánku již ztemnělé. .

„Zatraceně, Perry! Kam chceš jít?“

„Na druhý konec, k ohybu.“

„Počkej přece!“

Bully vzápětí zaklel. Společně jsme došli k ohybu, odkud se chodba kroutila jako vývrtka a stoupala. Nad námi se nacházel nákladní prostor. Nevěděl jsem ale, zda lze do něj vstoupit z této strany. Ukázal jsem na podlahu a řekl: „Další skvrny, starouši!“

Sledovali jsme stopu. Náhle jsme ucítili nahořklý zápach a já si nemohl vzpomenout, odkud ho znám. Šroubovitá chodba se zvedala jako strmá rampa a podlaha byla tak hladká, že jsme museli dávat pozor, abychom neuklouzli. Osvětlení bylo přirozeně ztlumené na maximum.

Vadilo mi, že jsme viděli jen na několik metru. Nedalo se zjistit, zda na rampě nečíhá nějaké zlé překvapení. V prostoru nad námi se dala bez problémů ukrýt celá armáda.

Náhle se skvrny začaly slévat v tenkou stružku a žlutá hustá tekutina skapávala dolů z rampy. Uvědomil jsem si, že to nemůže být nic jiného než krev. Přál jsem si mít po ruce nějakou zbraň.

Když jsem pak spatřil za ohybem chodby ležet něčí ostatky, sevřel jsem rty a několikrát jsem polkl nasucho. V sirupovité žluté louži leželo na několik dílů rozřezané tělo. Hlavu a horní část trupu měl Centrifaa téměř neporušené, jen zřetelná lišta zmizela. Obličej byl zdeformovaný a nedalo se poznat, zda patří někomu z A-Kestahova, nebo A-Gidecajova oddílu.

Všechny údy byly rozdrčené a rozřezané. Z nich vyteklo nejvíce krve. Z prstů pravé paže zakončených ostrými nehty nezbylo skoro nic, jako by je kdosi odtrhl jeden po druhém. Levá

dutá lopata byla roztržená po délce a prázdná. Centrifaaalovo tělo bylo přerézáno ve výši hrudníku a boků. Na podlaze se povalovaly úlomky páteře.

Tohle opravdu nemohla být nehoda. Sklonil jsem se k nebožtíkovi a prohledal mu hlavu. Snažil jsem se dýchat co nejměleji. Do nosu mi pronikal zápach, který jsem zaregistroval již předtím, ne však v tak intenzivní podobě.

„Co to vyvádíš, Perry?“ zeptal se mě Bully stísněně.

„Snažím se zjistit, zda skutečně došlo k smrti mozku.“

„A?“

Lebka byla na zadní straně proražena nejspíš tupým předmětem a zel v ní otvor velikosti lidské pěsti.

„Je po všem,“ hlesl jsem.

Většina zranění byla způsobena ostrými předměty. Vzpomněl jsem si na pravé ruce Centrifaaalů a na jejich nehty ostré jako břitva.

„Co teď, Perry?“

„Nejlíp, když spustíme poplach.“

Vzápětí jsem ztuhl, když jsem za sebou zaslechl něčí ledový hlas. „S tím nesouhlasím.“

5.

„To byl jen začátek.“

„Chceš zachovat život, A-Gidecaji, a přece chystáš vraždu?“

„Tak se to nedá přesně říct.“

„Znamená to, že došlo ke změně plánu?“

„Ne. Nechystám jedinou vraždu ani smrt. Plánuji sedmnáct smrtí.“

(Záznamy psychotaktických pohovorů. Tajná služba A-Betchagy. Výběrové řízení 11.A.19.)

Za námi stál A-Gidecaji. Zkušenosti, kterých jsem nabyl s Centrifaaaly v Gaalu, mi napovídaly, že vůdce klanu se nachází ve stavu stěží potlačovaného rozčilení. Jeho klidný hlas jen chatrně maskoval skutečnost, že před námi stojí vražedný stroj. A-Gidecaji měřil pouze metr sedmdesát, ale byl natolik silný, že bylo radno, abychom byli nanejvýš opatrní.

„Počkej!“ vykřikl jsem. „My jsme to neudělali, A-Gidecaji. Nemáme s tím nic společného.“

„To vím. Jste jen dva a nebyli byste schopni takhle zřít D-Koker, příslušníci mého oddílu.“

Centrifaaal mě bez velké námahy odstrčil, neúmyslně mi při tom pořezal nehty levou paží a zanechal na ní krvavé šrámy. Poklekl před mrtvolou a já jsem si vzpomněl, že zvnějšku nelze určit pohlaví Centrifaaalů, dá se pouze vycítit. Nyní jsem si už také uvědomil, že nahořklý zápach působil ženský sexuální hormon. Centrifaaalky jsem cítil již v Gaalu, ale ne tak intenzivně.

„Co se tu stalo?“ zeptal jsem se A-Gidecaje.

„Do toho ti nic není!“

„Chci to vědět.“

A-Gidecaji se náhle otočil, vrhl na mě nenávidný pohled a vyprskl: „Drž hubu, nebo budeš ležet vedle D-Koker.“ Poté začal prohledávat pečlivě dutou

lopatu své podřízené. „D-Koker měla něco u sebe?“ zeptal jsem se co nejjemněji.

„Ano, embryo. Nosila ho v dutině ruky.“ V krku jako bych měl najednou chuchvalec. Neodvážil jsem se vyptávat dál. Tušil jsem, že levá lopata Centrifaaalů má něco společného s rozmnožováním, ale neznal jsem detaily. Nakonec jsem se osmělil a špitl: „To přepadení - Bylo to přece přepadení, A-Gidecaji, ne? - nějak souvisel s embryem?“

„Ne. Došlo k němu náhodou.“

„Náhodou?“ vmísil se náhle do hovoru Reginald Bull. „Vždyť to byla bestiální vražda.“

„Tak poslouchej, hlupáku! V *Plantagu* se *nevraždí*. Používej laskavě jiný výraz, nebo drž hubu! Nevíš, do čeho se pleteš!“

Bully stísněně mlčel.

Vtom se z horního konce rampy ozvaly kroky a krátce nato jsme byli obklopeni zbylými příslušníky A-Gidecajova oddílu.

„Raději odejděte,“ zavrčel jejich vůdce. „A to hezky rychle! A příště si lépe rozmyslete, co říkáte. Běda, jestli uděláte další chybu!“

Odkráceli jsme s Bullym spěšně dolů po rampě a byli jsme rádi, když nás opět obklopilo ticho palubní noci.

Právě jsme ulehli ke spánku, když kdosi zabušil na dveře. Znovu přišel Demin.

„Co chceš?“ zeptal se ho Reginald Bull mrzutě.

Maličký se přikrčil a špitl: „Jsem tu kvůli té mrtvole.“

Než stačil Bully něco říct, přistoupil jsem k němu a sevřel mu paži, abych ho umlčel. Vtáhl jsem Paradeje do kajuty a bedlivě jsem zablokoval přepážku. „Kdo nás může ještě nyní slyšet?“ zeptal jsem se Demina.

„Nikdo.“

„A co tvůj velitel?“

„Ne, ani ten ne.“

„Dobrá. O jaké mrtvole mluvíš?“

„Přece o tom Centrifaaalovi. Jsem si jist, že o tom víš, Perry Rhodane.“

„Možná,“ odpověděl jsem neurčitě. „A kdyby?“

„Víme dobře, že to byla nehoda. A myslíme si, že byste nám k tomu mohli něco říct.“

„Proč se nezeptáte přímo Centrifaaalů?“

„Nic by nám neřekli,“ odpověděl Demin neúprosně logicky.

„Tak dobrá,“ řekl jsem. „Víme o té mrtvole. Až na to, že to nebyla nehoda, jak tvrdíš ty, nýbrž - podle toho, co jsem mohl vidět - chladnokrevná vražda.“

Maličký se při slově "vražda" z mně nevysvětlitelných důvodů roztřásl po celém těle. „To není přesné, Perry Rhodane,“ namítl. „*Musela* to být nehoda. My Paradejové na CHIIZ přece nemůžeme být zapleteni, do... vraždy.“

„Nerozčiluj se tak, Demine. Nikdo nás neslyší. A chtěl jsi přece slyšet pravdu, nebo ne?“

Malý Paradej o tom chvíli vážně přemýšlel a nakonec řekl: „Mluv dál, prosím.“

„Někdo roztrhal Centrifalku jménem D-Koker doslova na kousky. Soudím, že ji napadlo několik jejích krajanů najednou.“

„A dál?“

„Dál nic. Jak se zdá, přepadení skončilo úspěšně. Nemyslím si, že by se D-Koker takhle zřídila sama.“ Pohlédl jsem vyzývavě na Paradeje a dodal jsem: „A teď by mě zajímalo, jak jste se dozvěděli o mrtvole vy.“

„Čirou náhodou. Jedna z kamer nám ukázala, jak dva Centrifalové odstraňují mrtvolu. Hodili ji do recyklačního konvertoru. Jenže tělo bylo příliš velké a porouchali stroj, který normálně zpracovává zbytky jídla a odpadky. To automaticky spustilo kameru a signály hlásily poškození v technické sekci.“

„A pak?“

„Ti dva rozřezali tělo na menší kousky a uklidili je do jiného zařízení.“

Všiml jsem si, jak Bully zezelenal

„Na záznamu infračerveného čidla jsme zjistili několik drah. Jedna patří D-Koker, druhou způsobilo několik Centrifalů z A-Kestahovy družiny a třetí máte na svědomí vy dva. A o čtvrtou se postaral A-Gidecaj se svými podřízenými.“

„Chápu,“ vmísil se náhle do hovoru Reginald Bull. „Protože D-Koker je po smrti a Centrifalů se ptát nemůžeš, vybral sis nás.“

„Ano. Děkuji vám za informace, i když jich nebylo mnoho,“ odpověděl věcně Paradej.

„A to je všechno?“

„Přirozeně. Nač bych se měl víc ptát?“

Demin se chtěl opět vzdálit, ale Bully ho zarazil: „Kam ten spěch? Žádáme od tebe protislužbu. Chceme, abys nás osobně informoval, když dojde k dalším incidentům.“

Demin zvedl ohromeně vydrří hlavu a doslova se vpil očima do Reginaldova obličeje. „Proč by mělo dojít k dalším incidentům?“ vyhrkl užasle.

„Copak jsi tak naivní?“ vykřikl zrzoun. „Snad si nemyslíš, že je s vražděním konec? Že někdo zastaví Centrifaly, když už se do toho jednou pustili? Je mi líto, Demine, to byl jen začátek.“

Mrňous napřímil své hadí tělo a prohlásil: „Nemáte tušení, jaké poměry vládnou v Plantagu. Tady se nevráždí; Mluvíš tedy naprosté nesmysly, Reginalde Bulle.“

Vzápětí se za Paradejem zasunula přepážka. Tlustých otevřel ústa dokořán a zjevně nebyl schopen jediného slova.

Mimoděk jsem se zašklebil a zeptal se ho: „No, s něčím takovým jsi nepočítal, co?“

„To tedy ne. Náš prcek má opravdu rovnou páteř. Jen škoda, že se tak strašlivě mýlí.“

Bullyho věštba se vyplnila velmi rychle. Ještě před koncem spánkového období se ozval bzučák interkomu a na

monitoru se objevil Demin. „Chci, abyste přišli okamžitě za mnou!“ zasyčel.

Vzápětí uvedl číslo paluby a sektor, kde se nachází, a odpojil se. Rychle jsme se oblékli a zamířili k udanému místu. Již zdálky jsme slyšeli šum zmatených hlasů. Naše translátory vytvářely z výkřiků nesouvislé útržky slov.

Prodírali jsme se davem vzrušených Moxgergů a křičeli: „Nechte nás projít, prosím!“

K místu, které nám uvedl Demin, nám zbývalo několik málo metrů. Vzápětí jsme spatřili ležet v křížení chodeb mrtvolu Centrifaaala. Byla znetvořena stejným způsobem jako D-Koker. Tentokrát jsem si odpustil vyšetření nebožtíka.

„Zase další nehoda,“ zasyčel vedle mě Demin zaraženě, „Měli jste pravdu.“

„Bohužel. Už tu byli Centrifaaalové?“

„Ještě ne. Velitel jim právě poslal zprávu.“

„Beztak už o tom vědí.“

Bully přimhouřil oči a rozhlédl se po chodbě. Mysleli jsme si totéž. Jako vrazi připadali v úvahu pouze A-Gidecaj a jeho družiníci. Byl jsem si téměř jist, že tato mrtvola patří k A-Kestahovu oddílu.

Vtom jsem si všiml detailu, který mi v okamžiku první hrůzy unikl. O několik metrů dál leželo napůl skryté za zatáčkou druhé tělo. Popadl jsem Bullyho za rukáv a řekl jsem mu: „Pojď se mnou, tlušťochu.“

Probojovali jsme se k mrtvole nějakého Moxgerga. Humanoid ležel na zádech a obličej měl téměř k nepoznání.

Tyhle bytosti skýtaly po smrti naprosto jiný pohled, když jim ochablo svalstvo a přestaly fungovat tělesné funkce.

„Známe ho?“ zeptal se mě Bully.

„Mám dojem, že je to Pitcher, náš náměsíčník, ale jistý si tím nejsem,“ odpovéděl jsem.

Moxgerg vypadal poměrně neporušeně, jen uprostřed těla měl zubatou ránu, ze které se valila krev. Usoudil jsem, že jej zabil Cetrifaal ozbrojenou pravačkou. Zdálo se, že v tomto případě šlo narozdíl od D-Koker o "čistou" práci. Spíš než na mstu to vypadalo na střízlivou popravu.

Výsledek byl stejně hrůzný, ale vrhal určité světlo na to, co se odehrávalo na palubě CHIIZ. Mezi Centrifaaaly se *muselo něco dít*.

„Perry, ten chudák nemá nic společného s tím, co se tu odehrává,“ hlesl zděšeně Reginald Bull. „Nejspíš se nachomýtl k něčemu, k čemu neměl.“

„Dá se to téměř s jistotou předpokládat,“ přisvědčil jsem. "Zřejmě se stal svědkem vraždy. Všichni na palubě se instinktivně bojí, že jednou vyjdou najevo násilné činy, a nemohou to překonat.“

„Někteří se ale zjevně nebojí.“

„Máš pravdu. Ale podívej se na Moxgergy. Jejich zděšení není předstírané. Ti tohle nikdy nezažili.“

„A Paradejové?“

„Ti o tom sice sní, ale to je něco docela jiného než skutečnost. Nesmíme předpokládat, že agresivní poměry vládnoucí v Gaalu se dají vztahovat na

celé Plantagoo. Gaalo bylo výjimečné. Jinde vše probíhá mnohem jemněji.“

„Kromě paluby téhle lodi,“ namítl Reginald Bull zachmuřeně. „Uvědomuješ si, že tady mohl klidně ležet jeden z nás, Perry?“

„Moc dobře. Když jsou na CHIIZ takhle, závažně porušována pravidla, nejspíš se děje něco hodně významného.“

„Přesně tak. Zatím máme tři mrtvé. Vsadím se, že u toho nezůstane.“

V té chvíli se objevilo na místě šest Centrifaaalů. Ostatní jim uctivě tvořili uličku. Mezi černě oděnými anděly smrti byl také A-Kestah. Oběť patřila k jeho družině. Ani na jednom z Centrifaaalů nebylo znát nejmenší pohnutí.. Pouze jejich vůdce poklekl, na několik vteřin strnul a otřel si rukou zrakovou lištu.

Poté mávl na své druhy a ti beze slova odnesli tělo, lépe řečeno to, co z něj zbylo.

Nikdo se neodvážil se jich na něco ptát. Bully se už už chystal něco říct, ale já jsem ho zatahal za rukáv. Po rozmluvě s A-Gidecajem u nebohé Centrifaaalky jsem nemínil podruhé vzývat osud.

Všichni začali mluvit jeden přes druhé- ho až, ve chvíli, kdy Centrifaaalové zmizeli z dohledu. Užasli jsme, když jsme zjistili, že Moxgergové nic nevyčítají Centrifaaalům. Naopak, za takzvané nehody mohli podle nich *Paradejové*. To prý oni dohnali Centrifaaaly k šílenství. Cena za cestu je příliš vysoká a nelze se pořádně vyspat.

Proto prý od přírody agresivní Centrifaaalové neudrželi nervy na uzdě.

A co bylo nejhorší - Ani já nemohl s jistotou tvrdit, že nemají pravdu. Co když je chyba přece jen na straně plazů s vydřími hlavami?

6.

„Sny jsou přiměřená schránka.“

V jídelně vládlo neurotické napětí. A-Gidecaj a A-Kestah se dostavili se svými družinami k jídlu včas, jak se patřilo. Obsadili dva stoly na opačných koncích sálu a nespouštěli se vzájemně z očí.

Z A-Kestahova oddílu se objevovalo pravidelně pouze jedenáct osob. Podezřívám jsem je, že vždy nejméně čtyři stráží záhadný kontejner.

Centrifaaalové se nenapadali, nepřelétlo mezi nimi nikdy zlé slovo. Vypadalo to, jako by ani nebyli na obou stranách první mrtví. Někteří cestující reagovali mlčením, jiní si zase nervózně šeptali. Další se odvraceli, jakmile spatřili Centrifaaaly.

My s Bullym jsme bloumali po ubytovacím sektoru. Sice jsme dost riskovali, ale strkat nos do písku nemělo smysl.. Na chodbách bylo živo a co chvíli jsme na sobě ucítili něčí podezřívavý pohled. Jednou jsme opět zaslechli, jako kdyby se nablízku někdo pral, a vzápětí náš nevšimavě minul asi tucet Moxgergů. Za nejbližším rohem jsme uviděli Paradeje, jak se zvedá ze země. Měl na sobě šedý zašmírovaný overal, patřil tedy k technikům. Jednu paži vyrůstající ze středu těla měl nade vši pochybnost zraněnou. Tiše naříkal.

„Počkej! Už jdeme!“

Než jsme mu mohli přispěchat na pomoc, Paradej nám zmizel z dohledu za dalším ohybem chodby.

Bylo zjevné, že dostal výprask. K tomu, aby se naši spolucestující vypořádali s Centrifaaaly, jim chyběla odvaha. *Nebo nezbytné pohrdání smrtí*, pomyslel jsem si.

Ten den došlo k jedné jediné tranzici. Dorazili jsme do cizí soustavy, abychom přibrali na palubu devět nových pasažérů. Podsvětelnou rychlostí jsme se blížili k desáté z dvaceti planet. Bylo oznámeno, že přistaneme na konci následujícího spánkového období. Bylo nám jasné, že na lodi bude ještě těsněji.

Z kajuty jsme si vyvolali momentální trasu prodavače duší.

„Svinstvo!“ vykřikl Bully. „Vždyť tohle je zase docela jiný kurz!“

V první chvíli jsme si mysleli, že se naše cesta k soustavě Centriff ještě prodlouží, a tato vyhlídka nás zdrtila. Tentokrát se ale počet planet, na nichž jsme měli ještě přistát před cílem, snížil na tři. Navíc se ukázalo, že se podstatně zkrátí let na Centrum Centrifaaalů. Díky změněnému kurzu jsme měli ušetřit dva dny. A to nám rozhodně nebylo proti mysli.

„Zdá se, že se Paradejové poučili,“ prohlásil Bully. „Chtějí se zbavit nebezpečného nákladu, jak nejrychleji to půjde. Jen bych rád věděl, proč nezamíří k Centru Centrifaaalů rovnou.“

„Zřejmě musíme doplnit palivo a proviant. CHIIZ přece není GILGAMEŠ.“

Navečer jsme se vrátili opět do kajuty. Sotva se na lodi rozhostil trochu klid, objevil se Demin. „Nadešel čas,“ prohlásil. „Velitel vás očekává.“

Demin nás zavedl nahoru do ubytovacího prostoru posádky. Potkávali jsme překvapivě málo náměsíčníků. Vypadalo to na klid před bouří.

„Dovedeš si vysvětlit, proč vládne na CHIIZ najednou takový klid?“ zeptal jsem se Paradeje.

„Už nevyžadujeme poplatek za přepravu. Začalo to pro nás být nebezpečné. Dost proděláme na tomhle letu.“

„Znamená to, že nikoho už neobtěžujete ve snech?“

„Ne.“

„Měli byste to rozhlásit, aby vás už nemlátili cestující.“

„Tenhle let je jeden z mnoha, Perry Rhodane. V Plantagu se nesmí nikdo dozvědět, že Paradejové jsou ochotní přepravovat zdarma. Pak by nám neplatil nikdo.“

„Chápu.“

Došli jsme k přepážce oddělující prostory pro cestující a posádku. Paradejové obývali horní šestinu lodi. Byl bych se vsadil, že sem nikdy nevkročil nikdo cizí.

Když Demin odsunul přepážku, spatřili jsme žluté, chabě osvětlené schodiště. Znamky opotřebovanosti zde byly ještě děsivější než v sektoru pro cestující.

„Pojďte!“

Vyšli jsme za Deminem po úzkých schodech, které ústily do žlutě natřené špinavé chodby. Nebyla široká ani metr a půl, a tak na nás s Bullym působila poměrně těsně. Počítal jsem s tím. Kdo chce vstoupit do obydlí bytostí polovičních rozměrů, než je on sám, nesmí trpět klaustrofobií.

Na podlaze se povalovaly zbytky jídla, v rozích se hromadila špína a velmi nepříjemně to zde páchlo.

Zakrátko jsme došli k další přepážce. Opět jsme prošli neviditelnou kontrolou, a když se přepážka odsunula, spatřili jsme patrně největší místnost na CHIIZ. Byla vysoká necelých čtyřicet metrů a sahala až do špice rakety.

Demin nás vytáhl na promenádu, z které vedl úzký visutý most dál do jakéhosi vatovitého *zámotku*, zavěšeného na nesčetných lanech uprostřed haly. Úžasná šedá stavba byla spojena s okrajem haly ještě dalšími dvěma visutými mosty. Byla stejně omšelá a špinavá jako chodby.

„Co je to, Demine?“ zeptal se Reginald Bull stísněně.

„Naše Vajíčko. Jsou v něm umístěny naše ubikace a můstek CHIIZ. Přestože je zavěšeno jen na lanech, je stabilnější než celá loď. Tak pojďte! Velitel na nás už čeká.“

Přešli jsme po kymácejícím se můstku a doskočili jsme na plošinku. Zabořil jsem se do ní jako do bahna. Skepticky jsem si změřil ztemnělý tunel před sebou.

„Zaručuji se, že vám nehrozí žádné nebezpečí,“ řekl Paradej z nitra tunelu.

Vyměnili jsme si s Bullym letmý pohled. *Tak dobrá, zkusíme to*, řekli jsme si očima. Vstoupil jsem do tunelu jako první a postupně jsem si zvykl na neobvyklou pružnost podlahy.

„Jak to vypadá, Perry?“ hlesl za mnou Bully.

„Dobře. Můžeš jít za mnou,“ odpověděl jsem.

Minuli jsme jakousi centrálu plnou technických prvků, v níž pracovali tři Paradejové v šedých overalech. Dívali se na nás jako na zjevení.

„To je poprvé, kdy do téhle sekce vstoupil cizinec,“ vysvětlil nám Demin. „Jen se diví, nevykládejte si jejich reakci špatně.“

„Dobrá.“

Prošli jsme kolem dvou dalších místností a vstoupili do sektoru, v němž jsem okamžitě poznal jádro celého Vajíčka. Sektor měl kulovitý průřez o průměru deset metrů a v něm se hemžili jako červi v jablku Paradejové. Bylo jich nejméně sto a byli obklopeni jakousi vatou, takže ani nemuseli používat údy.

Několik minut jsem beze slov zíral na tohle hnízdo. Byl jsem po tisíciletých kontaktech s cizími tvory zvyklý – necítil jsem odpor, snažil jsem se nemít lidské předsudky a jen jsem nezaújatě přihlížel dění.

„Velitel je už netrpělivý,“ sykl Demin.

„Znamená to...“, vyhrkl Reginald Bull, „znamená to snad. ..že jsme očekávání tam *uvnitř*?“

„Ano. Následujte mě, prosím! Nebojte se, všichni sní.“

Demin se vecpal do hemžení. Paradejové uhýbali stranou a nijak si nás nevšímalí. V narudlém světle jsem si všiml, že mají všichni zavřené oči. Zhluboka jsem se nadechl, odstrčil jsem rukama dvě hadi těla na okraji hroznu a vnikl jsem do něj.

Byla to zajímavá zkušenost. Všude kolem mě se svíjela paradejská těla. Byla hladká na dotek, ale ne kluzká a pohyby jejich svalů se odlišovaly od všeho, co jsem do té doby znal.

V první chvíli jsem bojoval s hnusem, ale rychle mě přešel. Položil jsem se na Paradeje pod sebou, zatímco tvor nade mnou se mi opíral o záda, hlavu a nohy. Mezivrstva vaty bránila tomu, aby někdo pocítil příliš velkou váhu.

„Tak jdeš, Perry Rhodane?“

„Kde jsi, Demine.“

„Tady, vedle tebe...“

Podíval jsem se do strany a spatřil jsem jedinou hadí bytost s otevřenýma očima - to musel být on. Ohlédl jsem se a spatřil jsem za sebou lezoucího Reginalda Bulla.

Znovu jsem začal jakoby plavat a plně jsem se spolehl na vatu a vlnící se Paradeje. Když mi docházel dech a cítil jsem na sobě váhu osmdesáti i více kilogramů, na okamžik jsem znehybněl.

Většinou to šlo snadno, jediný problém jsem měl občas s orientací. Naštěstí mě vedl Demin. Nevěděl jsem ale, zda jsem v hroznu těl nahoře nebo dole.

Náhle ustal všechn pohyb a rozhostilo se ticho. Pochopil jsem, že

jsem dospěl do středu hroznu. Mezi volně visícími chuchvalci vaty, netísněno ostatními, se kymácelo svrasklé tělo patrně velmi starého Paradeje.

„To je velitel,“ pošeptal mi Demin. „Přesuňte se k němu a dotkněte se ho. Bude vědět, kdo jste.“

Opírali jsme se s Bullym o vatu, jejíž pevnosti jsme postupně začali důvěřovat. Kolem nás se pohybovali Paradejové, ale bylo je spíš slyšet než vidět v okolní temnotě.

Stanul jsem těsně před velitelem a řekl jsem: „Jmenuji se Perry Rhodan a tohle je Reginald Bull. Přišli jsme si s tebou pohovořit.“

Čekali jsme několik vteřin, ale žádná reakce se nedostavila. Velitel se ani nepohnul. V duchu jsem se ptal, jestli je vůbec ještě naživu. Znovu jsem spustil: „Veliteli! Jmenuji se...“

„Nech toho, Perry Rhodane,“ ozval se Demin z uctivé vzdálenosti. „Velitel už neslyší. Říkal jsem ti, že se ho máte dotknout.“

„A pak?“ zeptal se zlostně Reginald Bull.

„To s ním máme mluvit znakovou řečí, nebo co?“

„To poznáte sami.“

Vzpamatoval jsem se a změnil jsem polohu v předivu tak, abych se mohl starého Paradeje dotknout rukou. Svaly pod svrasklou šupinatou pokožkou se pohnuly. Velitel byl bezpochyby naživu.

V duchu mi vyvstal obraz. Tři paže svírající svíjející se klubko bezmocných hadů. Tři paže vyzařující teplo a bezpečí.

Neslyšel jsem ani necítil nic, zato jsem náhle vnímal velitelovo jméno - *Loom*. V cizí terminologii znamenal Loom cosi jako "starostlivý otec".

Loom si byl vědom naší přítomnosti. Nevyměňovali jsme si slova, velitel již nebyl schopen domlouvat se hlasem. To však nevadilo, protože jsme komunikovali prostřednictvím mentálních vjemů. Byl to stejný trik, jakým Paradejové pronikali do snů druhých.

Tak je to, Perry Rhodane.

Využil jsem příležitosti a představil jsem sebe i svého přítele Bullyho. Je zapotřebí určité kázně, aby našinec vyjádřil své představy pomocí obrazů. Protože jsem se však neocítl v této situaci poprvé, věděl jsem, co je třeba dělat.

Zdálo se, že Looma tento způsob "povídání" baví. Tiše si pobroukával.

Vytvořil jsem v mysli obraz své domoviny Země. Poté jsem mu předestřel vizi nekonečné prázdnoty ležící mezi Terrou a Plantagem a promítl 'krátký film' zachycující Bazaltovou nížinu a strážce, město Galorn a náš útek na palubu CHIIZ.

Jste tedy trosečníci, uvízli jste mnoho milionů světelných let od domova.

Ano, přesně tak.

Skoro si to nedovedu představit. Ale sny nelžou.

Velitel mě na oplátku informoval o bohatých dějinách svého národa a já naslouchal s rostoucím napětím.

Paradejové pocházeli z jižní strany Plantaga. Žili ve velkých rodinách - čítajících až tisíc členů - na domovské planetě Pittoru v obrovských silech a opájeli se navzájem svými sny.

Na Pittoru se pracovalo, zkoumalo a vyrábělo mimo síla. Každý Paradej se těšil na to, až se bude moct po náročném dni vrátit do svého společenství. Tito tvorové se vyznačovali výrazným kolektivním cítěním.

Loom mi zprostředkoval živoucí obrazy jedné takové velké rodiny. V podstatě žila stejným způsobem jako zde na palubě CHIIZ. Všichni její členové lezli, plazili se a svíjeli kolem téhož společného středu. Paradejská obytná síla sloužila vždy jako nádoby pro zámotky z vaty. A to jsem právě poznal zde, na palubě naší ohnivě rudé rakety.

Základním problémem Paradejů byla agresivita. Od nepaměti nebylo dovoleno otevřeně projevit zraňujícím způsobem svou útočnost. Existovalo typické řešení - agresivita se rozpouštěla ve snech. Smrt, muka a trýzeň, to vše se proměňovalo v nehmotnou iluzi.

Znamená to, že Paradejové blokují své vlastní skutečné pudy?

Ano, Perry Rhodane. A dělají jen dobře. Sny jsou přiměřená schránka.

Loom působil vyčerpaným dojmem. K va- lita jeho vizí se poněkud snížila. Po několika minutách již opět nejevil žádné známky života. Rozhodli jsme se,

že trpělivě vyčkáme, až přejde toto období slabosti. A vyplatilo se nám to. Loom se zakrátko zotavil a pokračoval ve své zprávě:

Paradejové procházeli vývojem, který byl dost znepokojivý. Mnozí vědci je dosud považovali za vymírající národ. Každopádně potomků na Pittoru ubývalo a dokonale zdravé hnízdo bylo spíš vzácností. Kořeny všeho zla ležely podle vědců v dávné minulosti, kdy se Paradejové geneticky řízeným procesem zbavili otevřených agresí.

Proč to udělali, Loom?

Nevím, Perry Rhodane. Téměř žádný Paradej ale nepochybuje o tom, že to byla nutnost. Věříme svým předkům. Počet obyvatelstva klesá, ale žijeme tak, jak to považujeme za správné.

Život Paradejů měl zřejmě své stinné stránky. Během doby jich určité procento onemocnělo. Nikdo nevěděl přesně proč, jen se zjistilo, že jisté tělesné choroby se daly vyvodit z onemocnění duše.

Postižení Paradejové se mohli navenek jevit zcela normálně. Aby však přežili, nezbláznili se a nezemřeli, potřebovali mnohem víc, než sny příslušníků svého druhu. *Potřebovali nějakou silnější látku*, pomyslel jsem si. Ano. Vidiny a odolnost vůči konfliktům, i vlastní Centrifalům, Krooghům, Moxgergům a ostatním tvorům.

Ochořeli vyvrženci ze společnosti byli nasazováni na paluby paradejských dopravních lodí. Rakety jako CHIIZ fungovaly jako létající léčebny. Po několikaleté službě mohla být většina

problémových případů označena za vyléčené a propuštěna. Tito Paradejové našli opět vnitřní klid a vraceli se zpátky na Pittor, do lůna svých velkých rodin. Zbylí museli vykonávat službu na kosmických dopravnících navěky ...tragický osud.

Počkej chvíli, Loom! Ti obyvatelé Plantaga, kteří cestují na palubách paradejských dopravních lodí, tedy vlastně využívají skutečnosti, že se paradejské společenství stará o několik málo nemocných jedinců?

Správně. Je to tak. Je to výhodné pro obě strany.

Když tedy nějaký Paradej pronikne do snů cestujícího, ukájí svou touhu po násilí a agresi?

Ano. Jinak ale dopravujeme pasažéry zdarma. Nic jiného nám nezbývá, protože by s námi nikdo nelétal. -Nyní už chápeš, proč se nikdo nesmí dozvědět, že jste imunní vůči našim poutníkům po snech, Perry Rhodane?

Ne.

Jsme odkázáni na bezvýhradnou poslušnost cestujících. Pokud by poznali, že se nám mohou vzepřít, byl by to náš konec. Prosím tě, abys i nadále zachoval naprosté mlčení. Myslím, že má prosba je oprávněná. Konec konců vás chráníme před vaším pronásledovatelem.

Loom měl pravdu, to se nedalo popřít. Dlužili jsme Paradejům hodně. *To nebude problém*, odpověděl jsem v mysli. *Co ale uděláme s Centrifal?*

Předpokládám, že máš nějaký návrh, Perry Rhodane.

Ano. Můj přítel Reginald Bull a já pocházíme z prostředí, kde se vraždy stávají. Rádi bychom proto, abys nás pověřil vyřešením tohoto problému. Potřebujeme podporu a přístup do všech sektorů CHIIZ.

Proč byste to měli dělat? zeptal se mě Loom, poté co chvíli uvažoval.

Protože se obáváme, že by tato loď jinak nedoletěla do soustavy Centriff.

Zvláštní představa...tady v Plantagu. Došlo zde k třem vraždám, a to zjevně není v pořádku.

Ano, máš pravdu. Přikážu Deminovi a Buage, aby vás všemožně podpořili. Nezmocňuji vás však k tomu, abyste používali násilí.

To jsme ani neměli v úmyslu, odpověděl jsem. P okusíme se o politiku cílené deeskalace.

Velitel Loom se v mysli rozchechtal. Slyšel zřejmě poprvé slovo "deeskalace" a zdálo se, že se mu zalíbilo.

7.

„Žalostné postavy.“

„Jaký je rozdíl v tom, zda zemřeš ty, nebo tvůj protivník, A-Gidecaji?“

„Tento rozdíl spočívá v účinnosti.“

„Vysvětlí mi to!“

„Maximálního účinku lze dosáhnout, když přivodím svému protivníkovi smrt. Přijdu-li sám o život, je účinek nulový. Kromě případu, kdy svou smrtí způsobím maximálně účinné oslabení nepřítele.“

„Postupoval bys tak v krajním případě, A-Gidecaji?“

„Přirozeně.“

(Záznamy psychotaktických pohovorů. Tajná služba A-Betchagy. Výběrové řízení 11.A,19.)

CHIIZ se chystala přistát na bezejmenné planetě. Na palubě prakticky skončilo spánkové období. Vrátili jsme se po visutých mostech zpátky do normálních sektorů.

„Nejdřív potřebujeme získat další informace,“ řekl Bully Deminovi. „Jak to vlastně děláte, když vnikáte do snů cestujících?“

„Nerozumím vaší otázce.“

„No stačí vám být ve Vajíčku? Nebo musíte být nablízku své oběti?“

„Naši pasažéři nejsou žádné oběti,“ sykl rozrušeně malý Paradej. „Jsou to naši pomocníci a dárci a my s nimi zacházíme se vši úctou, i když pociťují strach.“

„Tak odkud?“ nedal se odbýt Reginald Bull.

„Nemyslím si, že...“

„Poslechni, Demine,“ přerušil Paradeje tlustouch. „Mám pocit, že nám chceš něco zamlčet. Velitelův rozkaz ale zní poněkud jinak. Máte nám ve všem pomáhat, řekl Loom.“

„Ano. Máš pravdu, Reginalde Bulle.“

Demin byl náhle snad ještě menší. „Abychom se mohli podílet na snu cestujícího, musíme se k němu přiblížit na několik metrů. Máme na CHIIZ speciální síť tunelů, která se táhne po celé lodi a je na ni připojena každá kajuta.“

„Jsou to tajné chodby?“

„Ano. Lze do nich vstoupit pouze z našeho obytného sektoru. V ubytovacích prostorech pro cestující je pouze několik nouzových průchodů, tak úzkých, aby jimi mohl projít jen Paradej.“

„My bychom se tam tudy tedy nedostali?“

„Ne. Na to jste moc tlustí. My se jimi plazíme.“

Reginald Bull nedal najevo, zda se ho Deminova narážka dotkla, nebo ne, a já jsem se Paradeje zeptal: „Kdes byl, když ses nám zjevil ve snech?“

„Tři metry nad vámi. V tunelu, který vede nad stropem kajuty; Měli jste být tu noc mí první dárči.“

„Umíte číst myšlenky?“

„Ne, pouze vstřebáváme vidiny: pocity, bolesti, trápení - zkrátka to, čeho nejsme dostatečně schopni.“

„Nemůžete tedy zjistit, co si myslí Centrifaaalové?“

„V žádném případě.“

„A co kontejner, který přinesli na palubu A-Kestah a jeho podřízení? Ten snad obsahuje sny?“

„Ano. Každý z nás Paradejů se již opájel jeho mučivými vidinami. Kontejner je něco jako rakev, až na to, že nebožtík uvnitř ještě není mrtvý. Je to vskutku lákavé.“

Pohlédl jsem bezradně na Reginalda; náhle mě napadlo, jak bychom mohli využít tunelovou síť pro své účely.

Bully probodl Paradeje pronikavým pohledem a pravil: „Pověz mi, Demine - když se dostanete ke každé kajutě tak blízko, máte přece možnost odposlouchávat hovory uvnitř...“

„To nikdy!“ rozhořčil se mrňous. „Kdyby vyšlo něco podobného najevo, byli bychom v Plantagu odepsáni pro příštích sto let. My Paradejové odjakživa ctíme soukromí cestujících.“

„Máme na palubě tři mrtvé,“ prohlásil neústupně Bully. „Myslím si, že za těchto okolností by bylo oprávněné narušit soukromou sféru.“

„Ano, ale...“

„Žádné ale, Demine. Chceme vědět, o čem se mluví v centrifaaalských kajutách. Dávám vám šest hodin. Do té doby tam musíte instalovat odposlech. - Máte na to potřebnou techniku?“

„Jistěže,“ zasyčel Demin po delším váhání. „Tedy za šest hodin. Není to správné, ale uděláme to.“

Zamířili jsme k oddělenému obytnému prostoru A-Gidecajova oddílu. U vchodu hlídali dva Centrifaaalové. „Co tu chcete?“ vyštěkl útočně strážce stojící nalevo. Druhý mlčel a nadále pozoroval ostražitě chodbu před sebou..

„Rádi bychom hovořili s A-Gidecajem.“

„Zmizte! Myslím si, že ho nezajímáte.“

Měl jsem zvláštní pocit, jako by mělo každou chvíli dojít k útoku. Nesmysl, napomenul jsem se v duchu a záměrně zdvořile jsem se zeptal: „Jsi si jist, že jsi oprávněn o tomhle rozhodovat?“

Centrifaaal málem vypěnil, což jsem poznal, přestože zraková lišta zůstala naprosto bezvýrazná, ale okamžitě se

ovládl. „Tak dobrá, zeptám se A-Gidecaje,“ zavrčel.

Otočil se, odkráčel k jedné kajutě a bez zaklepání do ní vstoupil. Po několika vteřinách z ní vyšel se svým vůdcem. Společně s druhým strážcem si stoupl kousek za nás, zatímco A-Gidecaj se zastavil těsně před námi.

„Co chcete?“ vyštěkl, když si nás hodnou chvíli prohlížel.

„Přicházíme jako prostředníci z pověření Paradejů.“

„Tak?“

„Na lodi došlo k třem vraždám. Rádi bychom, aby byly zastaveny všechny bojové akce, dokud nepřistaneme na Centru Centrifaaalů a proto jsme se ujali role prostředníků. Chceme, aby se dohodly obě strany - tedy vy a A-Kestahova družina.“

„Pak vezmi na vědomí, Perry Rhodane, že já se nepodílím na žádném konfliktu. Nevím o žádné vraždě. Nijak mě nezajímá, co podniká A-Kestah.“

Zlostně jsem zavrtěl hlavou, a pak jsem se A-Gidecaje opatrně zeptal: „A co tvá podřízená D-Koker?“

Žádná odpověď.

„O embryu ani nemluvě,“ popíchl jsem ho nemilosrdně. Na okamžik jsem dostal strach, že Centrifaaal přede mnou se přestane ovládat. Přesunul jsem váhu na prsty nohou, přesně podle Dagorovy školy bojových umění - ale nic se nestalo.

„Uděláte lépe, když ihned zmizíte,“ zavrčel A-Gidecaj.

Dali jsme na jeho radu bez váhání. První fázi zamýšlené deeskalace jsme mohli klidně odepsat, Nezbylo než

zkusit obrátit se na druhou stranu. Zamířili jsme na protilehlý konec rakety, sešli jsme o dvě paluby níž a v oprýskané chodbě jsme našli příbytky A-Kestahova oddílu.

Postavil jsem se před oba strážce a přátelsky jsem řekl: „Jmenuji se Perry Rhodan. Rád bych mluvil s A-Kestahem.“

„To momentálně není možné,“ odpověděl nevzrušeně jeden z Centrifaaalů.

„Tak někdy později?“ nedal jsem se jen tak odbýt.

Strážci nevrle zacukaly obličejové svaly a zavrčel: „O tom nesmím podávat žádné informace.“

„Rádi na A-Kestaha počkáme...“

Oba centrifaaalští strážci si vyměnili letmý pohled.

„Proti tomu nemůžeme nic namítat,“ prohlásil druhý.

„Děkujeme.“

Rozhlédli jsme se, ale v holé chodbě jsme neobjevili žádnou sedačku. Našli jsme si nejméně špinavé místo na podlaze a dřepli jsme si na bobek. Měli jsme dobrý výhled na kajuty a zdálo se, že se to strážcům ani trochu nelíbí. Hleděli výhrůžně naším směrem, ale nic neřekli.

„Nesmíme se nechat zastrašit,“ zamumlal Reginald Bull.

„Ani nápad,“ řekl jsem stejně tiše. Translátory jsme měli vypnuté, a tak by nám Centrifaaalové stejně nerozuměli, ale člověk nikdy neví. „Uvidíme, jak dlouho to bude trvat.“

Dřepěli jsme na chodbě dvě hodiny. Blížila se neúprosně doba společného jídla, tedy okamžik, kdy se měl objevit

A-Kestah. Záleželo mi na tom, abych si s ním promluvil, *dřív než* půjde do jídelny.

Náhle se otevřely dvojce dveře a na chodbu vyšli Centrifaaalové, mezi nimi i jejich vůdce. Přepážka zcela vzadu zůstala zavřená. Předpokládal jsem, že za ní je uložen záhadný kontejner, který hlídají čtyři zbylí Centrifaaalové.

Strážci něco šuškali ostatním, a pak na nás všichni pohlédli - nebyl to zrovna přátelský pohled. Vzápětí se od nich oddělil A-Kestah, přistoupil k nám a chladně řekl: „Chtěli jste se mnou mluvit? Tak spust'te, nemám čas!“

Zdvořile jsme vstali a já jsem řekl: „Jde o ty tři vraždy.“

„Tady nedochází k žádným *vraždám*.“

„Je mi jedno, jak se tomu říká,“ namítl jsem. „Jsme zde z pověření velitele lodi. Máme vyjednat, aby už nedošlo k žádným dalším *nehodám*.“

„Jak vyjednat?“ Zdálo se, že A-Kestah je nelíčeně překvapen.

„Moje představa je následující: Za tři hodiny se dostaví vyslanci z tvé družiny do zatím blíže neurčené místnosti. Ve stejné době se objeví delegace A-Gidecajových zástupců. Budeme u toho my dva jako prostředníci. Pokusíme se o vyjednání kompromisu mezi oběma stranami.“

„Tak říkáte klidu zbraní,“ dodal rychle Bully, když viděl, jak se A-Kestah zachmuřil. „Snažíme se najít možnost jak se dostat do Centra Centrifaaalů bez dalších obětí. Jde o pouhé dva dny. Mohly by proběhnout bez krveprolití.“

„Mlč!“ vykřikl rozzuřeně A-Kestah. „Znám tyhle krasodušské žvásty a

opovrhuji jimi! Mír za každou cenu pche! Žádné rozhovory nebudou!“

Pohlédl posupně nejprve na mě a pak na Bullyho. „Připadáte mi jako kopie Galorňanů, kteří mají také plnou hubu míru. Nemají v sobě kouska hrlosti ani osobnosti. Žalostné postavy!“

Vzápětí se centrifaaalský vůdce obrátil, mávl na své druhy a všichni se vydali k jídelně. Všiml jsem si, že počet zbylých strážných se zvýšil na šest.

Náhle se A-Kestah ohlédl a vykřikl: „Ať už vás tady nikdy nevidím! Potulujte se někde jinde, když už nemáte co na práci!“

Instalace odposlechu trvala čtyři hodiny. CHIIZ mezitím přistála. Ani mě, ani Bullyho to nezajímalo, využívali jsme volnost pohybu po lodi, kterou nám umožnil Loom svým rozkazem.

Prohlédli jsme si můstek a nechali si za bdělého dozoru Buage vysvětlit spínací systémy a technická data. Potvrdil se nám jen předchozí úsudek, Zatímco Bully nazval loď "bednou šrotu", já jsem se rozhodl pro jemnější pojmenování "antikvární kousek“.

Mělo to však i jednu výhodu. Dalo se snadno porozumět obsluze jednotlivých prvků.

Zamířili jsme do zád'ového sektoru, kde se nacházelo technické zázemí. Prakticky všechen prostor zabírala klasická pohonná jednotka. Nechali jsme si zhruba vysvětlit její konstrukci, detaily jsme si zjistili sami.

Zád' se skládala ze dvou zón. V sekundární části bylo možné spatřit spínací zařízení, akumulátory a sklady pohonných hmot. Zde se také vykonávala většina mechanických prací. Primární však byla zóna, v níž byla umístěna vyspělá technologie. Všechny "nebezpečné" přístroje byly uloženy v třicet metrů vysoké prostore tvořící samotnou zád' rakety. Od ostatních sektorů ji oddělovalo třímetrové bezpečnostní mezipalubí. Tato zád'ová sekce se dala v případě nouze celá oddělit od rakety. V podlaze mezipalubí bylo pět jasně osvětlených otvorů kontrolních šachet. Každá z nich vedla k technickému nervovému centru lodi. Nikde jsem neviděl jediného technika. Bylo mi jasné, že tato zóna nevyžaduje údržbu, a považoval jsem to za dobré znamení.

Pečlivě jsme si zde všechno prohlédli. Dokud seděla CHIIZ na pevné půdě, nehrozilo nám téměř žádné nebezpečí. Impulzní pohonné jednotky byly v bezvadném stavu, což nás šokovalo. Druhou kontrolní šachtou jsme se dostali ke kompletnímu tranzitnímu bloku. Šlo o vcelku spolehlivou, i když dost prostou technologii.

Ukazatel nám sdělil, že šachta číslo tři vede k reaktoru. Místo toho jsme se však ocitli u ochranného pláště rakety. Trvalo nám několik vteřin, než jsme poznali svůj omyl. Byl zde uložen generátor ochranného štítu a vedle něj primitivní termodělo na obranu proti asteroidům.

„Jen se tak ptám, proč ukazatel udává nepřesný údaj,“ zamumlal jsem zamyšleně.

„No jo, odborník se diví, laik žasne,“ uchechtl se Bully. „Jdeme raději dál.“

Šachtou číslo čtyři jsme prolezli k antigravu a k absorberu přítlaku a v poslední šachtě jsme konečně našli reaktor CHIIZ. Při pohledu na hojně vyspravované opláštění mi přeběhl mráz po zádech a vzápětí mě polilo horko. Připadlo mi, že odpalovací zařízení, které mělo za úkol oddělit zád'ový prstenec od lodi, je zde nanejvýš odůvodněné.

8.

„Přijímají se sázky!“

„Co se skrývá v tvém nejhlubším nitru, A-Gidecaji?“

„Do toho ti nic není.ů

„Rád bych to ale věděl.“

„Mé nejhlubší nitro je jako černá díra. Nikdy jsem do něj nenahlédl. Možná by mě to vyděsilo.“

(Záznamy psychotaktických pohovorů. Tajná služba A-Betchagy. Výběrové řízení 11.A.19.)

K odposlechu zbývalo zapojit ještě několik zesilovačů zvuku a mohlo se začít. Mačkali jsme se již opět nahoře ve žlutě natřené šestině lodi na paradejských sedačkách, naprosto nevhodných pro naše rozměry.

Impulzní pohonné jednotky právě zvedly loď do vzduchu a bezejmenná planeta zůstala hluboko pod námi. Bylo

nám jedno, kolik vystoupilo nebo nastoupilo Moxgergů či Krooghů.

„Kdy to vypukne?“ vyhrkl nedočkavě Reginald Bull.

„Ještě několik minut,“ odpověděl nervózně Demin.

Když se předtím setkali A-Kestahovi a A-Gidecajovi Centrifaaalové v jídelně, málem došlo ke rvačce. Byl tedy nejvyšší čas něco podniknout. Nebylo mi dobře po těle, když jsem pomyslel na nadcházející spánkové období. Dalo se předpokládat, že přibudou další oběti.

Potřebovali jsme odposlechové zařízení naléhavěji než kdy předtím. Pokud se Centrifaaalové dostanou skutečně do ráže, začne se to týkat celého osazenstva CHIIZ. A navíc - A-Kestah nebyl tak daleko od pravdy, když nás označil za kopie Galorňanů. Jak mně, tak Bullymu šlo o zachování míru. Z tohoto pohledu jsme se ocitli v Plantagu správně.

„Proč ty idioty prostě nezavřeme do jednoho hangáru, ať si to vyřídí mezi sebou jednou provždy?“ zavrčel Bully. „A bylo by po problému. Pojď, uděláme s nimi krátký proces. Vsaď se, že přijmou naši nabídku! Nebo jim jednoduše vypustíme vzduch ze sektoru, když půjde do tuhého!“

„Jaký to perverzní návrh!“ pohoršil se Demin. „Něco takového bych od vás nečekal. Vždyť by se udusili.“

„Kdepak, můj milý. Praskli by jako balónky! Tlakový rozdíl, rozumíš?“ Ryšavec se chechtal jako pominutý. Zdálo se, že se skvěle vehrál do role krvežíznivého barbara. „Vždyť jsem jen žertoval, mrňousi,“ mírnil se vzápětí.

„Neboj se, neublížíme tvým kamarádíkům se zabijáckými sny.“

Demin zasyčel cosi nesrozumitelného.

Trochu jsem předtím zkoumal mínění Moxgergů. Stále ještě kolovala pověst, že Paradejové způsobili svými snovými přepady, že Centrifaaalové zešileli. Moxgergové skoro nespali a pozoroval jsem, jak se někteří z nich hrouť stejně jako předtím Pitcher.

A to i přesto, že je nikdo od poslední noci ve snech neobtěžoval. Zřejmě nemělo smysl bojovat proti fámám, nepomohly by zde žádné argumenty. Situace na palubě prodavače duší připomínala hromadnou akutní paranoii.

„Perry!“

„Co je?“ probral jsem se ze zamyšlení.

Bull ukázal na monitor, na němž se objevilo barevné schéma s dvakrát šestnácti kajutami. Šlo o příbytky Centrifaaalů. Vzápětí se rozblíkalý příslušné symboly. Znamenalo to, že odposlechový systém je funkční.

Měli jsme nyní možnost přepínat na jednotlivé mikrofony a poslouchat záznamy, které se do posledního zvuku ukládaly do pozitronické paměti.

Vybral jsem si jednu i kajut a klikl myší. „...byl jsem jako vyvržený v hlavním městě, stále na útěku před...“

Z následující kajuty jsem zaslechl: „...ne, povídám ti. Opravdu nemám žízeň.“

A potom: „...nedělejme si nejmenší starosti. Budou mrtví, miliony mrtvých. Tohle můžeš zažít ve městě, když se necháš zaklít do simultánního tanku. Miliony mrtvých, představ si to! Není to velkolepé?“

„Ano.“

„Jakmile přistaneme na C.C., pak...“

„Tu práci je třeba udělat...“

„...přijde Caliform a skončí bídná léta.“

„...vyčenichal jsem jednoho daňového výběrčího. V nejhorší čtvrti. Byl bych ho zabil, kdybych mohl. Jak rád bych to udělal...“

Mluvílo se prakticky ve všech kajutách. Členové obou centřifalských družin rozhodně nebyli zamlklí, jako na veřejnosti.

„...A-Betchaga? On je ještě u moci...?“

„...ne, ne, standardní bitevník má délku sedm set osmdesát metrů! Všechny odlišné údaje můžeš klidně...“

Bully zmáčkl vypínač, změl hlasů zmlkla, oba jsme zavrtěli hlavami a tlustých prohlásil: „Takhle se dál nedostaneme. Mohli bychom je poslouchat do soudného dne. Musíme roztřídit hovory na důležité a nedůležité.“

„Ale to nejde, můžeme jen odposlouchávat,“ zanaříkal Demin. „Už to nevydržím. Mluví o samých špatných věcech.“

„Můžeme zadat pozitronice určitá klíčová slova jako například smrt, útok, D-Koker, plán, vražda a tak dále,“ prohlásil jsem. „Počítač to pak vytrídí sám. My si poslechneme jen hovory obsahující příslušné klíčové pojmy.“

Nápad se setkal se souhlasem. Okamžitě jsme se pustili do sestavování seznamu klíčových slov, a když jsme byli hotovi, zadali jsme jej palubnímu počítači.

Ještě naposledy jsem přepnul do jedné kajuty A-Kestahova oddílu. Zaslechli jsme dýchání, ale nezaznělo jediné slovo. Tu a tam se ozvalo zaklepání, a to bylo všechno. Odposlouchávali jsme tuhle kajutu ještě několik minut.

„Co to má být, Perry?“ vyhrkl Bully.

„Mám dojem, že je to kajuta, kde je uložen kontejner, starouši,“ odpověděl jsem.

„Ale strážci ani neceknu.“

„Přesně tak. V tom to právě je.“

Už jsme doufali, že se nic nestane. Den se chýlil ke konci a z odposlechového zařízení se linuly bezvýznamnosti. K Centru Centřifaalů nám zbývalo ještě sedm hodin letu, když nás vytrhl ze spaní bzučák interkomu.

„Co je?“ zavrčel jsem do mikrofону.

„Tady Demin. Našli jsme shluk hledaných pojmů.“

„O jaké jde?“

„Smrt, plán, útok - vlastně jsou tam všechny.“

„Hned jsme tam.“

Netrvalo minutu a už jsme se vyhnuli na chodbu. Moxgergů, kteří se hnali za námi, jsme si nevšímalí. Ve vchodu do paradejského obytného sektoru nás přivítala zjevně rozrušená Buage a ihned nás zavedla do místnosti, odkud bylo spojení s palubním počítačem.

„Pojďte, přehraji vám příslušné záznamy!“ vykřikl Demin, když nás spatřil. Celý se třepetal rozčilením.

Posadili jsme se a naslouchali. Nejprve bylo ticho, a pak jsem zaslechl

několik hlasů najednou. Po chvíli byl slyšet pouze jediný. Patřil A-Gidecajovi.

„...,nastal pravý čas. Koncepce je všem jasná? Opravdu? -Realizujeme plán nehod podle dohody. Všechno odpovídá psychotaktickým pohovorům.

„Nikdo nezůstane naživu, A-Kestah a jeho podřízení budou do jednoho zlikvidováni. Očekávám od každého člena tohoto komanda bezvýhradnou ochotu se obětovat. - Má někdo nějaké připomínky?

Na několik vteřin zavládlo naprosté ticho. Zřejmě se nikdo neodvažoval ani , muknout. Možná ani neměl potřebu.

„Dobrá. Myslete na to, že Caliform nesmí za žádných okolností dorazit na C.C.. Jdeme na to. Zaujměte postavení podle plánu.“

Místo slov následovalo bouchání a bylo slyšet, jak se Centrifaaalové pohybují a dýchají - a pak se ozvalo zaharašení zasouvající se přepážky.

Byl to krátký proslov - a bylo v něm řečeno vše. Bylo mi jasné, že A-Gidecaj a jeho druzi jsou zabijáci.A měli určitý plán. Plán, který byl vypracován zřejmě již před delší dobou. Nemohl jsem se ubránit pocitu, že A-Gidecaj se svým oddílem *čekal* na své protivníky na palubě CHIIZ. Proč?

Vzpomněl jsem si na kontejner, který střežili A-Kestahovi Centrifaaalové. Ta bedna musela mít něco společného s výrazem "Caliform". Co vlastně znamená Caliform? Je to měna, stroj, nebo nějaký vynález? Nepravděpodobné. Nebo snad bytost uvězněná v té rakvi? Nebo - a to byla nejabsurdnější dom-

něnka ze všech - zbraň proti záhadným Galornanům?

Pokud jsem se chtěl dozvědět, oč ve skutečnosti jde, musel jsem překazit přepad. A-Gidecaj neuvedl, kde k němu má dojít, byl jsem si však jist, že ne jinde než v obytném sektoru.

„Demine!“ zavelel jsem. „Potřebujeme zvuk z kajut A-Kestahova oddílu.“

„Moment.“

„...žijeme beze cti a hrdosti. Až do dne, kdy všichni...“

„...někdo jako legendární A-Gedeonta před tisíci lety...“

„Stačí, Demine! Chtěl jsem jen vědět, jestli jsou ještě naživu. Jak starý je záznam A -Gidecajova proslovu?“

Demin zmáčkl několik tlačítek a pak zasyčel: „Jedenáct minut, Perry Rhodane.“

Asi vteřinu jsem uvažoval, že budu varovat A-Kestaha a jeho Centrifaaaly interkomem, ale ničemu bych nezabránil - boj by se jen přesunul na jiné místo. Museli jsme podniknout něco jiného. Potřebovali jsme někoho, kdo by se postavil mezi obě strany.

Pohlédl jsem na Bullyho a tense prudce zvedl ve stejné chvíli jako já. Dalo se očekávat, že každým okamžikem dojde k útoku A-Gidecajova oddílu. Když budeme mít štěstí, ještě to stihneme.

„Co chcete dělat? Hej, kam jdete? Odpovězte mi!“ vykřikl Demin.

Otevřel jsem přepážku a odpověděl mu přes rameno: „Uvidíme, jestli se nám podaří je zastavit. Jakmile se do sebe pustí, už nebudeme mít nejmenší šanci.“

„Počkejte, jdu s vámi!“

„Ne,“ zarazil Bully energicky malého Paradeje. „Jen bys překážel. Nic ve zlém, ale nebylo by to nic pro tebe.“

Ke kajutám A-Kestahova oddílu jsme museli překonat sto výškových metrů. Použili jsme antigravitační šachtu. Východ z ní blokovalo pět. Moxgergů, kteří o něčem rozzuřeně diskutovali. Vypadalo to, že po sobě co nevidět skočí, ale byl to jen klamný dojem:

Reginald Bull na ně zařval, aby nám uvolnili cestu, a nedbal jejich ublížených pohledů. Málem jsme se rozběhli špatným směrem. Sprintovali jsme k ubikacím a v plicích nám hrozivě pískalo.

A náhle jsme se zarazili, když jsme uprostřed chodby vedoucí ke kajutám spatřili ležet dva Centrifaaaly. Oba byli mrtví, ale ne tak zřízení jako D-Koker. Útočníci zřejmě neměli čas se s nimi příliš zabývat, a tak jim jen rozmaširovali lebky.

Bylo mi jasné, že tady už se nedá nic předejít. Přepad začal. Bez ohledu na to, jaký, jsme dělali randál, jsme přeskočili mrtvolu a vrhli se ke kajutám.

Patnáct Centrifaaalů se tisklo k uzavřeným přepážkám, a tak jsme je uviděli, až když bylo pozdě; Zastavili jsme se v obklíčení zabijáků v černém. Ti se na nás po dvojicích bleskově vrhli.

Rychle jsem se sklonil a uskočil do strany. Ramenem jsem narazil na stěnu

a napřažená ruka mě udeřila do prsou. Naštěstí to byla dutá levačka, jinak bych náraz nepřežil. I tak jsem žuchl na podlahu málem v mdlobách a v poslední chvíli jsem se odkulil stranou. V místě, kde jsem ještě před vteřinou byl, škrábly o stěnu ostré drápy. Byly tak tvrdé, že se do ní zarývaly, aniž se zlomily.

V té chvíli se otevřely dveře a ven vyběhli A-Kestahovi Centrifaaalové! Bylo ne- možné odlišit obránce od útočníka a měl jsem pocit, jako kdyby mě zasypala lavina. „Bully, kde jsi?“ zařval jsem.

Nikdo mi neodpověděl. Vrhł jsem se vpřed mezi dva Centrifaaaly a zakrátko mi z čela po tváři stékala krev. Mohutným skokem jsem se dostal do bezpečí. Alespoň jsem si to myslel-do chvíle, kdy jsem vběhl do náruče Centrifaaalovi, který jako kdyby přede mnou vyrostl ze země!

Okamžitě jsem poznal A-Gidecaje. Tomu však vzápětí pukla černá zraková lišta a sesul se na podlahu. Viděl jsem pěst, kterou mu protivník zezadu prorazil lebku.

Boj přede mnou zuřil jako ve zrychleném filmu a já se propracovával na konec chodby, abych se dostal do bezpečí. Vtom mě vzali do kleští dva Centrifaaalové. Jeden mě popadl a druhý už už napřahoval ruku, když se na ně jako berserk vrhl Reginald Bull. Všichni tři spadli na zem. Jednoho Centrifaaala jsem nakopl a druhého si vzal do parády jeden z jeho protivníků.

Také Bully se zvedl, a když jsem mu poděkoval, vlekli jsme se bok po boku k hlavní chodbě. Za námi se hnal jeden

černoodětec. Padli jsme k zemi a tvářili jsme se jako mrtví. Centrifaaal proběhl mezi námi a zmizel v chodbě.

„Zastavte ho!“ zařval kdosi ve standardním goo. Vzápětí se z prance vyloupal A-Kestah a znovu zařval: „Zastavte ho! Jinak vyhodí do povětří reaktor!“

Pochopil jsem ve vteřině. Centrifaaal, který právě proběhl mezi námi, aniž si nás všiml, šel splnit svůj sebevražedný úkol.

9.

„Můj lid čeká nevýslovné utrpení a bezectné století.“

„Nech mě, ať se podívám, starouši.“ Bully se nade mnou sklonil a prohlédl mi čelo. Utřel mi krev a já jen sykl bolestí. „Nic to není,“ dodal.

Celé to trvalo pět vteřin. *Pět promarněných vteřin*, pomyslel jsem si. Zvedli jsme se a rozběhli se k antigravitační šachtě. Bojující Centrifaaaly jsme nechali jejich osudu.

Směr sebevrahova útěku jsme poznali snadno podle vyděšených Moxgergů, kteří se tvářili, jako kdyby právě potkali ďábla. Centrifaaal musel utíkat rychleji než člověk, ale my měli výhodu v tom, že jsme se lépe vyznali v lodi.

V duchu jsem se ptal, odkud A-Kestah věděl, že onen Centrifaaal běží vyhodit do vzduchu reaktor. Možná to byl jen jeho dohad.

Doběhli jsme k šachtě a Bully vykřikl: „Tamhle dole!“

V zhlížela k nám černá zraková lišta. Centrifaaal měl náskok dobrých sto metrů. Neměli jsme šanci ho dohonit,

protože antigrav dopravoval každého stejnou rychlostí. Vzápětí uprchlík dosedl na dno šachty.

„Zatraceně!“ zavrčel Reginald Bull. Šachtou se rozlehl jekot poplašné sirény. Pochyboval jsem, jestli je to ještě vůbec k něčemu. Jen jsem doufal, že Centrifaaal bude zadržen u vchodu do sektoru pohonných jednotek.

Dopadli jsme oběma nohama na dno šachty a jemně nás to vsálo do chodby. Cestu jsme už znali. A Centrifaaal zřejmě také, neboť přepážka k sektoru pohonných jednotek byla už odsunutá.

Ve vchodu se svíjel nářkavý Paradej. Znehybněl a ztichl, než jsme k němu doběhli.

„Ten mizera ví přesně, kam se potřebuje dostat!“ vyhrkl Reginald Bull.

Uvnitř mezitím vypuklo peklo. Plazi s vydřimi hlavami se motali bezcílně sem tam, zřejmě nikdy nezažili opravdový poplach. A mezi nimi se bez problémů pohyboval sebevražedný atentátník.

Vkládali jsme naději do poslední chodby, za níž už bylo jen mezípalubí oddělující prostor s vyspělou technologií. Pokud, se Centrifaaalovi podaří jí proběhnout, nic ho už nezadrží.

V mezípalubí jsme narazili na mrtvého Paradeje s trupem rozdrásaným od centrifaaalské pravačky. Zastavili jsme se a zahleděli se na pět šachet vedoucích k zádi lodi.

„Moc pozdě,“ hlesl Reginald Bull. „Je u reaktoru.“ Už už se chystal vrhnout šachtou za sebevrahem, když jsem ho chytil za paži a řekl: „Počkej... vzpomínám si, že nám řekli, že se dá prostor s reaktorem odstřelit.“

Bully sevřel ruce v pěst a vykřikl: „Tamhle vzadu jsou spínače!“

Našli jsme krabici zapuštěnou do stěny a zaplombovanou. Spojenými silami jsme odtrhli víko a spatřili jsme jedinou šedivou páku.

„Bully. Musíme uzavřít dělicí přepážku, jinak se udusíme!“ zaječel jsem.

Tlustěch stiskl spínač a obě poloviny přepážky se začaly zasouvat. Cítil jsem, že - Centrifaaal bude zakrátko hotov se svým zákazonským dílem, a zoufale jsem počítal každý zlomek vteřiny.

Napadlo mě, že už to měl vlastně mít dávno hotové. Bully měl pravdu, když mluvil o bedně šrotu.

Jakmile můj přítel konečně zvedl palec na znamení, že přepážka je hermeticky zavřená, stlačil jsem páku dolů. A nic se nestalo! Zkusil jsem to podruhé, a zase nic. Při třetím pokusu jsem zlomil páku. Udivilo mě, že jsem se stále ještě nemínil vzdát. „Bully, podívej se, jestli to nějak neopravíš,“ řekl jsem zvláště klidně.

Doutnala ve mně neurčitá naděje. Přiskočil jsem ke spínači přepážky a otevřel ji. Vzápětí jsem slezl po žebříku do mezípalubí. Přesně v té chvíli se v jednom z pěti otvorů objevil Centrifaaal. Jevil známky zmatku a já jen zajásal. Vzpomněl jsem si na chybný ukazatel udávající přístup k reaktoru šachtou číslo tři. !

Centrifaaal na to naletěl přesně jako my, když jsme tu byli poprvé, a dostal se ke generátoru ochranného štítu. Otřel jsem si krev z čela a zamumlal jsem: „Tady tě máme.“

V bledém nepřítelově obličejí se už nezračil zmatek. Poznal svého protivníka a bylo mu jasné, že ho musí odklidit z cesty. Připadalo mu to zřejmě snazší než zjistit, kde se vlastně nachází reaktor.

Poklesl jsem v kolenou a napjal břišní a záďové svaly. *Ted!* Hbitě jsem uskočil stranou, těsně předtím, než mě zasáhl kandidát sebevraždy. Jeho pravačka mi jen prosvíštěla kolem tváře. Vyrázil jsem vpřed a udeřil jej prudce do boku. Uslyšel jsem děsivé zaprašštění kosti.

Můj protivník zavyl bolestí a já se mylně domníval, že je definitivně po boji. Instinktivně jsem musel ucouvnout před dalším Centrifaaalovým výpadem. Podruhé mě jen těsně minulý ostré drápy jeho napřažené pravačky. Současně mi ale na hlavu dopadla plnou silou jeho levá lopata.

Na okamžik jsem ztratil vědomí. Když jsem se probral, bezmocně jsem očekával poslední smrtící úder. Nic se ale nestalo. *Proč?* pomyslel jsem si. *Muselo se stát něco nepředvídaného. Že by už dorazil Bully? Ale ne, jak by to stačil za těch pár vteřin.*

Zasténal jsem a pracně se nadvzdvl. V hlavě mi hučelo jako v úle. Když jsem se otočil, spatřil jsem metr od sebe Centrifaaala. Ležel na břiše, ruce pod sebou. Nehýbal se. Nevzpomínal jsem si, že bych mu zasadil druhou ránu, alespoň ne tak drtivou.

Přilezl jsem po kolenou k němu a pro jistotu jsem mu ťukl do černých holínek. Slabě zasténal. Byl tedy ještě

naživu: Než se probral, stál jsem už na nohou. Stoupl jsem si vedle něj a převalil ho na záda.

Než jsem ho stačil omráčit, všiml jsem si, jak z něj vytéká žlutá tekutina a vytváří obrovskou kaluž. „Bože můj. ...“ zachrčel jsem a udělalo se mi zle. Byl to příšerný pohled.

Sebevražedný atentátník upadl na vlastní ruku. Břicho a hrudník měl děsivě rozřezané a obě ruce měl zmáčené žlutou krví.

Přiklekl jsem k ubožákovi a bylo mi jasné, že pro něj nemohu nic udělat. Zaplavila mě vlna soucitů, přestože toto individuum chtělo ještě před chvilkou zahubit víc než pět set bytostí.

Stiskl jsem Centrifaaalovi levačku. Nevěděl jsem, zdaje v bezvědomí. Podle černé zrakové lišty se to nedalo poznat. Náhle se otevřela úzká škvírka ve spodku brady a nebožák začal něco šeptat. Přiložil jsem mu translátor co nejbližší k ústům, z nichž se linula tichounká slova.

„...na všechno je už pozdě. Caliform přenesse válku na Centrum Centrifaaalů. Můj lid čeká nevýslovné utrpení a bezectné století...“

Přeběhl mi mráz po zádech, když jsem to uslyšel. Uvědomoval jsem si, že Centrifaaal v hloubi svého srdce věří tomu co říká. Přiblížil jsem se mu rty k uchu a naléhavě jsem se ho zeptal: „O čem to mluvíš?“

Centrifaaal se jen tiše zasmál. Zdálo se, že ho vůbec nezajímá, že umírá.

„Prosím, odpověz mi!“ zvolal jsem. „A-Gidecaj říkal, že v Plantagu nedochází k vraždám. Ale ty a ostatní

jste nebyli nic jiného než zabijácké komando. Proč? Co je Caliform?“

„Neptej se, co je Caliform, nýbrž kdo je Caliform.“ Centrifaaalovi slábl hlas a bylo mi jasné, že z něj už žádnou odpověď nevydoluji. Nemělo to smysl. Vzal jsem ho opět za ruku.

A pak přece jen naposledy promluvil, překvapivě nahlas a zřetelně: „Nechtěli jsme Califorma zabít, jen jsme mu chtěli způsobit nehodu. Cítíš ten jemný rozdíl?“

Ve chvíli, kdy jeho tělem proběhl poslední záškub, jsem si uvědomil, že národ Centrifaaalů byl donucen k míru, přestože po něm vůbec neprahl.

Když jsem vzhlédl od nebožtíka, uviděl jsem kolem sebe spoustu postav. Byl tu Reginald Bull, poznal jsem A-Kestaha a čtyři Centrifaaaly z jeho oddílu. Všichni, utrpěli těžší nebo lehčí zranění.

„Jsi v pořádku, starouši?“ zeptal se mě tlustšoch.

„Jasně,“ odpověděl jsem a uklidnil přítele pohledem a přestože jsem cítil ve všech údech bezmeznou únavu, postavil jsem se.

„A-Gidecajovi Centrifaaalové jsou do jednoho mrtví,“ prohlásil A-Kestah. Přes obličej se mu táhl krvavý šrám a jedna paže mu visela ochable podél těla. „Tenhle byl poslední. Jsme ti zavázáni neskonalými díky, cizinče. Tímto výslovně uznávám, že jsme tvými velkými dlužníky. Zachránil jsi jeden nenahraditelný život.“

„Jeden život?“ podivil jsem se. „O čem, to mluvíš?“

„Mám na mysli Califormův život.“

„Víš přece, že tohle jméno mi nic neříká.“

„Přirozeně. Ale to hned změníme. Představíme ti Califorma. Počkej ale ještě půl hodiny.“

Neměl jsem dobrý pocit, když jsem poslouchal slova centřifaalského vůdce. Zachránit někomu život není samo o sobě špatné. Ale zmocňovala se mě však čím dál silnější obava, jakou podivnou bytost jsem to spasil.

Odvlekl jsem se k nejbližšímu interkomu a spojil se s Paradejí. Trvalo dvě minuty, než se mi ozval Demin. Stručně jsem mu vylíčil, co se stalo, a on hned nato vypnul poplašnou sirénu. Právě včas, už jsem nemohl déle snést její jekot.

„A co je s Centřifaaly?“ zeptal se mě „Jsou...?“

„Mrtví? Ano, někteří.“

„Tedy ne všichni?“

„Neměj strach,“ uklidnil jsem malého Paradeje. „Jsem si jist, že máme situaci pod kontrolou. Už nejsou nebezpeční.“

„Opravdu?“ vypísl Demin vystrašeně. „Můžeš se na to spolehnout.“ Vycházel jsem z toho, že A-Kestah by nyní byl ochoten pro nás riskovat život, ať už nás měl rád, nebo ne.

Stoupali jsme s Bullym lodí vzhůru a brzy jsme se měli setkat s Califormem. Situace na palubě CHIIZ se pomalu, ale jistě uklidňovala.

Sektor, kde byly kajuty A-Kestaha a jeho jednotky, vypadal jako bitevní pole. Bylo to nejděsivější zátiší, jaké

jsem kdy měl možnost vidět. Na podlaze leželo dvaadvacet znetvořených mrtvol. A-Gidecaj a jedenáct jeho podřízených, tedy prakticky celý oddíl, a navíc deset obětí z A-Kestahovy družiny.

Výjev jako z filmového hororu. A to jsme si mysleli, že něco takového v Plantagu víckrát neuvidíme.

A-Kestah klidně překročil mrtvoly a zavedl nás k přepážce předposlední kajuty. „Pojďte, něco vám ukážu!“ řekl. Mávl na nás, abychom za ním vešli dovnitř.

Na pryčně se nacházel onen tajuplný kontejner, který A-Kestah se svými Centřifaaly po celou dobu přepečlivě opatroval. Vypadal vskutku jako rakev, byl dva metry dlouhý, půlmetru vysoký a metr široký.

„Rád bych věděl, co v něm je.“ Řekl jsem klidně.

„Uvnitř spočívá Caliform,“ odpověděl A-Kestah.

„Základ všeho?“

„Ano.“ A-Kestah přistoupil k hlavám schrány a stiskl nějaký spínač, na který jsem neviděl. Vteřinu nato se víko rakve trochu nadzvedlo. Na podélných stranách se objevily kloubové závěsy.

Centřifaalský vůdce opatrně zatůkal na víko. Se zatajeným dechem jsem sledoval, co uvidím. Uvnitř ležel nehybně nějaký Centřifaal.

„To je Caliform?“ vyhrkl Reginald Bull.

„Správně.“

„Proč jste vlastně bojovali tak zarputile o mrtvolu?“

„Mýlíš se, cizinče. Caliform žije. Řekl jsem vám už přece, že jste mu zachránili život.“

Caliform vypadal téměř exoticky. Měřil asi metr osmdesát a byl tedy poměrně urostlý. Zato jako by příliš neoplýval tělesnou silou. Místo černé uniformy - tak typické pro jeho národ - měl na sobě světle šedý oblek.

Obličej měl úzký, ale výrazný. Toto nehybné tělo v sobě mělo *così*, co jsem nedokázal definovat.

„Caliform se nachází ve stavu hlubokého spánku,“ prohlásil A-Kestah. „Sní, ale jeho duch nikdy nevyplave na povrch.“

„A proč kolem něj děláte takový rozruch?“ zeptal se ho Reginald Bull.

„Protože je to nejvýznamnější politický vůdce Centrifalů.“

„Politici vůdci se ale takhle nepřepřávají,“ namítl pohotově Bully.

„Caliform ano!“ odsekl rozrušeně A-Kestah. „Mluvíš o věcech, kterým nerozumíš. Je to exilový vůdce. Lid si přeje jeho přítomnost ve vlasti, na rozdíl od vlády. Vrací se na palubě CHIIZ na Centrum Centrifalů, aby se právoplatně ujal vlády.“

„Proč je tedy v hlubokém spánku? Proč jej nepropašujete v nějakém maskování?“

„Bylo by to příliš nebezpečné. Maskování jsou schopny odhalit třeba individuální zaměřovače. Z bezpečnostních důvodů jsme se rozhodli uvést ho do hlubokého spánku.“ A-Kestah opět cosi zapnul a ucítil jsem, jak z rakve začal číšet chlad, přestože jsem stál metr od

ní. „Nyní Califorma probudím,“ prohlásil.

„Proč tak najednou?“

„Zabijácké komando A-Gidecaje se neocitlo na palubě náhodou. Vládcova tajná služba se zřejmě dozvěděla o Califormově návratu. Jen netušili, jakou lodí poletí a kdy.“

„Z čeho tak usuzuješ?“ zeptal jsem se ho se zájmem.

„Ze skutečnosti, že ani sám A-Gidecay neměl přesné informace. Kdyby věděli, kdy a jak se bude Caliform vracet, poslali by mnohem kvalitnější komando. Zřejmě vyslali slabší oddíly na všechny lodí směřující k C.C.. Zpočátku jsme nevěděli, proč A-Gidecay a jeho podřízení nastoupili na palubu CHIIZ, jen jsme cítili, jak si nás nepřátelsky vyhodnocují.“

V rakvi se cosi pohnulo. Zkřivil se nejmenší prst na Califormově ruce. A-Kestah to sledoval s největším napětím, když pokračoval: „První střety s A-Gidecajem a jeho podřízenými měly běžný charakter. Víte dobře, že mezi námi Centrifaly občas dochází ke sporům. Pak ale došlo k úmrtí D-Koker. Netušili jsme, že nosí zárodek. Načapali jsme ji, když u nás špehovala. Chtěl jsem, aby nám to vysvětlila. Došlo k boji na život a na smrt. Raději zemřela, než aby prozradila svůj úkol.“

„To bylo tedy první dějství,“ zamumlal jsem.

„Ano, a také první varování. Něco A-Gidecaje přivedlo na stopu. Nakonec musel *vědět*, že se Caliform nachází na palubě. A tak na nás zaútočil.“

„A jeden z jeho bojovníků se pokusil vyhodit do povětří reaktor,“ doplnil A-Kestaha Bully.

„Přesně tak.“

Tlustouch chtěl ještě něco říct, ale Centrifaaal jej přerušil rázným gestem.

Nehybné tělo v rakvi obživlo. Viděl jsem, jak se vysunula dutá levá ruka rozevřela se a zase se zavřela. Člověk by v této chvíli otevřel oči, ale Caliform měl místo nich černou zrakovou lištu. Nevydával žádné zvuky ani ztěžka neoddechoval. Neviděl jsem často, že by se někdo takhle dokázal ovládnout.

„Jsem vzhůru,“ pronesl Caliform prostě.

10.

„Vzpomínáš si ještě?“

„Co bys udělal, kdybys zemřel, A-Gidecaji?“

„Kdo zemře, není schopen nic dělat.“

„A kdyby to bylo možné?“

„Nejsem snílek.“

„Co kdyby mohla tvá duše létat?“

„Nemám žádnou duši. Až zemřu, obrátím se v prach.“

„Jaká škoda, A-Gidecaji!“

„Škoda? To odmítám. Já jsem nevytvořil pravidla, ale přijímám je. Všechno ostatní by bylo jen plýtvání časem.“

(Záznamy psychotaktických pohovorů. Tajná služba A-Betchagy. Výběrové řízení 11.A.19.)

Viděl jsem, jak se Centrifaaalové otrásl hrůzou. Překvapila mě taková reakce

těch, kteří přežili boj na život a na smrt a jen o vlasek unikli bídne smrti při explozi lodi.

Bytost v rakvi se nemínila zvednout, jen se stručně zeptala: „Nacházíme se již na Centru Centrifaaalů?“

„Ne, Califorme.“

„Proč ne?“

„Na palubě této lodi bylo zabijácké komando, které mělo úkol zlikvidovat tě.“

„Co je sním?“

„Zneškodnili jsme je. Ovšem ne bez pomoci těchto cizinců.“ A-Kestah máchl rukou a ukázal na nás dva.

Caliform se nadzvedl, až mu z kontejneru koukala polovina trupu. Přestože to nebylo znát, cítil jsem, jak si nás bedlivě prohlíží.

„Tihle dva vám pomohli?“ Znělo to výhrůžně a viděl jsem, jak se velitel oddílu instinktivně příkrčil.

„Ano,“ špitl A-Kestah.

„Znamená to, že tihle cizinci udělali něco, čeho nebylo schopno mé doprovodné komando?“

„No...,“ spustil bázlivě A-Kestah.

„Tak nějak by se to dalo vyjádřit.“

„Vznikl z toho nějaký závazek vůči těmto cizincům?“

„Ano. Nebýt jejich zásahu, nebyli bychom naživu.“

Caliform se vzepřel na obou rukou, kterými se chytil okraje své schrány. Mocně se odrazil a zvedl se do sedu. Tatam byla jeho křehkost. Uvědomil jsem si, že to byl jen klamný dojem a že špatně dopadne ten, kdo snad podcení tuhle bytost.

Chvíli nerozhodně komíhal nohama a v dýchacích orgánech mu pískalo. Pisklavé zvuky však poznenáhlu slábly. Náhle stál na vlastních nohou. Všichni Centrifaaalové ustoupili o krok. Ne z hrůzy, jak jsem si původně myslel, ale z úcty.

„Proč jsem byl probuzen, A-Kestahu? Copak nejsi sám schopen se jim odvděčit?“

Tvé probuzení nemělo nic společného s cizinci, Califorme.“

„Nýbrž?“

„Souviselo jen a jen s vražedným komandem. Přepad ukázal, že byl předčasně prozrazen tvůj přílet na C.C.. Naše utajení patrně nebylo dokonalé. Musíš vydat nová rozhodnutí. Proto jsem tě vzbudil.“

Caliform chvíli přemýšlel a pak řekl: „Dobrá práce.“

Na A-Kestahovi a ostatních Centrifaaalech byla v té chvíli znát veliká úleva.

„Jak dlouho nám to ještě potrvá na C.C.?“

„Několik hodin, Califorme. Dvě tranzice.“

„Má tahle loď hypervysílač?“

„Jistěže.“

„Dobrá. Rozmyslím si, co je třeba udělat, a pak vydám našim příslušné pokyny. Rád bych, abyste nyní všichni opustili kajutu.“

A -Kestah a jeho podřízení se prudce otočili - a vtom Caliform promluvil na mě a na Reginalda Bulla: „Ne, vy ne. Rád bych s vámi pohovořil.“

Počkal, až všichni přežili Centrifaaalové vyšli z kajuty. Dlouho jsme se

pak měřili pohledy a snažili se odhadnout jeden druhého.

„Nikdy jsem neviděl bytosti, jako jste vy,“ řekl Caliform konečně.

„Nepocházíme z Plantaga. Naším domovem je velmi vzdálená galaxie,“ odpověděl jsem.

„Jsme, dalo by se říct, trosečníci,“ přisadil si Reginald Bull.

Na rozdíl od všech ostatních, kterým jsme prozradili své tajemství Caliform neprojevil nepochopení. Byl zřejmě obdařen velkou fantazií. Snažil se zvážit, zda mu nenadálé setkání s dvěma mimogalaktickými tvory přinese nějaké výhody, nebo ne.

„Co vlastně chcete na Centru Centrifaaalů?“ zeptal se nás.

„Potřebujeme kosmickou loď,“ odpověděl jsem. „Bylo nám řečeno, že nejsnáze ji můžeme sehnat právě na tvé domovské planetě.“

„To je pravda,“ prohlásil Caliform zamýšleně. „Soudím, že vy dva jste velmi inteligentní, docela jiní než A-Kestah a jeho packalové. Víte tedy už dávno, že plantagské lodi nejsou schopny dopravit vás do vzdálené galaxie.“

„Samozřejmě že to víme,“ připustil Bull. „Potřebujeme loď k tomu, abychom se dostali ke Galomanům. Doufáme, že nám po- mohou oni.“

Caliform se tiše uchechl a s pohrdáním v hlase řekl: „Vy chcete hledat Galorňany? Smělý záměr. Ostatně to potvrzuje pravdivost vašeho příběhu. Obyvatelé Plantaga by nikdy nepřišli na takový nápad.“

Zdalo se, že se na delší dobu pohroužil do myšlenek.. Nerušili jsme ho, když

přecházel po těsné kajutě sem tam. „Ať je to jakkoli,“ prohlásil nakonec. „Rozhodl jsem se, že vám udělám nabídku. Když mi budete ještě chvíli pomáhat, dám vám potřebnou kosmickou loď.“

„V čem má spočívat naše pomoc?“ zeptal jsem se ho.

„To uvidíme, hned jak dorazíme na Centrum Centrifaaalů,“ odpověděl Caliform vyhýbavě. „Mám v plánu něco, co se nedá uskutečnit jen tak jednoduše.“

„Naprosto lákavá vyhlídka. Myslím ale, že je spojena s určitými potížemi. Jde snad o politický převrat? O něco jako revoluci?“

„Ano,“ odpověděl Caliform lakonicky.

Přeběhl mi mráz po zádech. Nyní jsem chápal, proč došlo na palubě CHIIZ k takovým násilnostem. Neúmyslně jsme píchli do vosího hnízda. Ze zkušenosti jsme věděli, že převrat vede vždycky ke krvavým nepokojům. Ani za nic jsem nechtěl podílet se na něčem podobném, a to ani za slib, že dostaneme kosmickou loď.

„Necháme si čas na rozmyšlenou, Califorme, abychom mohli přesněji analyzovat již zmíněné problémy.“

„Jak chcete. – Sdělili byste mi laskavě svá jména?“

Tlust'och se mírně uklonil, zakřenil se a zvolal: „Když dovolíte -Reginald Bull.“

„A já jsem Perry Rhodan.“ *Nezakřenil jsem se.*

Neustále jsme na sebe s Centrifaaalem hleděli. Objevovali jsme na sobě pořád nové detaily v držení těla a mimice.

Měl formát, tenhle Caliform, to jsem musel uznat. Měl výrazné charisma, pronikavý intelekt, nebylo mi však příliš jasné, zda má aspoň tušení, co je to morálka.

„Promluvíme si potom,“ řekl jsem. „Až se zotavíš.“

Moje rozhodnutí jej zjevně podráždilo. „Jak chcete,“ opakoval. „A teď jděte!“ vykřikl, máchl nevrle rukou a odvrátil se.

Byl to vždy *on*, kdo dával najevo, že rozhovor je u konce. Ne však v našem případě, tady nemohla být řeč o naší podřízenosti. Předsevzal jsem si, že se budu přísně držet tohoto postoje.

Vyšli jsme s Bullym z kajuty. Museli jsme si ošetřit "drobná zranění" a pořádně si odpočinout, protože údy jsme měli olověnou únavou. Zatoužil jsem po sprše, pořádném jídle a bionáplasti na čelo.

„Nedopadlo to nakonec tak špatně, co říkáš, Perry?“ radoval se Bully. „Teď do- staneme ještě loď, a zadarmo.“

„Přibrzdi, tlust'ochu,“ mírnul jsem ho.

„Proč?“

„Vzpomínáš si ještě, co tehdy řekl Demin o kontejneru, v němž leží Caliform? Tvrdil, že je plný smrti, krve a násilí.“

Reginald Bull se na okamžik zamyslel, a pak se zachmuřil a řekl: „To nic neznamená. Demin přece mluvil jen o snech.“

„Já vím...“

Ohnivě rudá raketa tranzitovala během následujících hodin dvakrát. Caliform mezitím informoval své krajany – jinými slovy, jeho přílet na Centrum

Centrifugaalů získal oficiální charakter. Nedokázali jsme posoudit, co to znamená.

Poslední tranzice nás dopravila do soustavy Centriff. Byl 29. prosinec 12888 NGL a chystali jsme se přistát.

11.

Vzdálen několik tisíc světelných let, vznášel se poblíž Galornského souhvězdí objekt vejčitého tvaru. Na délku měřil 38 metrů a jeho maximální tloušťka činila 20 metrů. Vnější opláštění bylo bílé a nic nenaznačovalo, jak to vypadá uvnitř.

Jediný pasažér právě pokřtil tento objekt. Od nynějška se měl jmenovat PEGOOM. Foremon, strážce Bazaltové nížiny, stál uprostřed mírně osvětlené prostory v nitru vejčitého objektu.

Tato loď mu umožňovala pronásledovat Perryho Rhodana a Reginalda Bulla. *Vrahy čtvrtého posla Thoregonu, odpovědné za skutek tak příšerný, že se vymykal všem představám.*

Foremon měl dva problémy. Zaprvé nevěděl, kam ti dva uprchli. Mohli být kdekoli v celém Plantagu, a proto musel počkat, až ho na sebe něčím upozorní. Nepřemýšlel o tom, že by se snad mohli vytratit jednou provždy. Tak od základu špatné bytosti prostě *nemohly* zmizet. Musely neustále někde vyvolávat potíže - a pak je snadno dostihně.

Druhý Foremonův problém se týkal potravy. Byl zvyklý přijímat nohama minerály. Plachtovými ušima akumuloval sluneční paprsky, které mu dodávaly energii k pohybu a k morfování.

Na palubě vajíčka však nebylo ani jedno. Do úplného strnutí a do smrti hladem mu zbývaly tři hodiny.. Tedy pokud se nebude příliš pohybovat. Bez pohybu však nemohl hledat potravu.

Foremon nevěděl, jak vyřešit toto dilemma.